Медаль Нельсона Мандели вручено МАУП за високі досягнення в розвитку освіти та внесок у міжнародну співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітянський тижневик

Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 3-4 (101-102)

24–30 січня 2005 року

Ціна договірна

Анонс номера

ПІСЛЯМОВА

3 Юлія Тимошенко очолила уряд

5 За що цькують журналіста?

РАКУРС

11 Пряма мова і збочена логіка

СУСПІЛЬСТВО

Яке кіно знімати-ме Пінчук? 12

ТЕМА

13 Зовнішній політиці – економічний зміст

КУЛЬТУРА

14 Вечорниці від Олега Скрипки

МАЙДАН БЛАГОСЛОВИВ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ

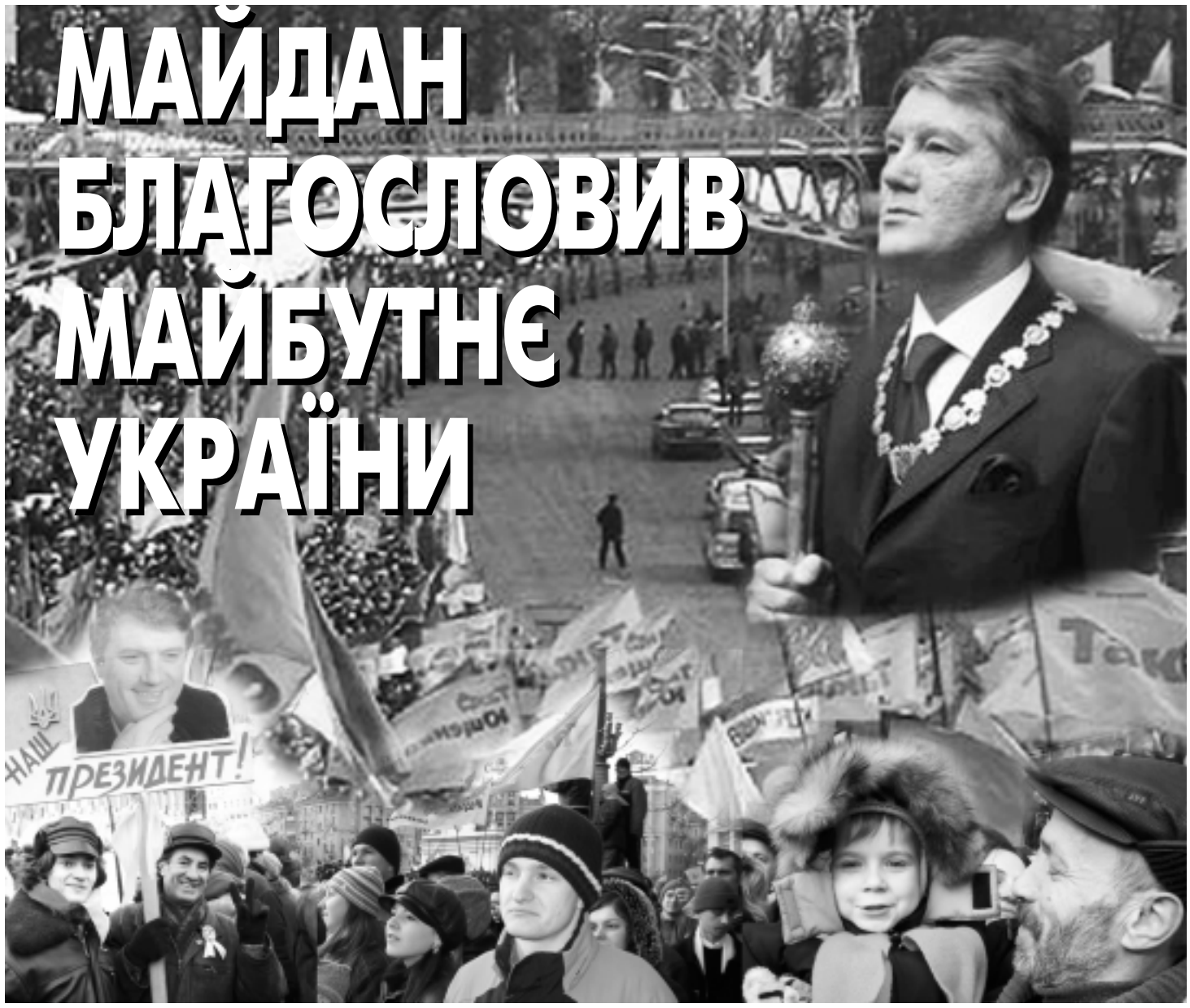

Минулої неділі на Майдані Незалежності в Києві Президент України Віктор Ющенко звернувся до українського народу. З місця, яке стало колискою Помаранчевої революції, почався новий відлік української історії (далі — на 2-й стор.)

☑ *Щойно з друку*

ПРОТИСТОЯННЯ... І БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

У виданні, яке щойно побачило світ у видавництві МАУП, зібрано документи та свідчення працівників, викладачів і студентів Міжрегіональної Академії управління персоналом – учасників української Помаранчевої революції 2004 року.

Про інші видання МАУП — на стор. 6—9.

☑ *Особистість*

УКРАЇНА МАЄ СПРАВЖНІХ ГЕРОЇВ

Об'єднана Президія МАУП і МКА висунула Левка Лук'яненка на звання Героя України

Об'єднана Президія МАУП і МКА звернулася до Президента України Віктора Ющенка з поданням про відзначення видатного українського державного, політичного і правозахисного діяча Левка Григоровича Лук'яненка званням Героя України.

У зверненні, зокрема, зазначається, що горезвісна практика кучмівського режиму профанувала і знівелювала авторитет вищих державних нагород. Тому рішення колишнього президента про нагородження сумнівних осіб повинні бути обов'язково скасовані. Водночас, говориться у зверненні, нова демократично обрана влада мусить відзначити справжніх українських патріотів, передусім народного депутата України Левка Лук'яненка, чий подвижницький і мученицький життєвий шлях задля незалежної, вільної і демократичної України слугує і слугуватиме взірцем нинішньому і майбутнім поколінням українців.

Віктор Ющенко:

«ВІРТЕ В УКРАЇНУ, ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ, СЛУЖІТЬ УКРАЇНІ!»

Звернення Президента України до українського народу на майдані Незалежності після урочистої церемонії інавгурації

Дорогий мій український народе, гості, шановна українська громадо, шановний український Хрещатику і Майдане!

Сьогодні Україна вільна і незалежна, ми скинули з плечей тягар минулого! Більше ніхто не посміє вказувати нам, як жити і кого обирати. Я став Президентом волею народу. Ми з вами його сини і доньки. Я хочу говорити сьогодні, дивлячись вам у вічі.

Велика честь звертатися до вільних людей, які тримають у руках не лише український прапор, а й долю своєї країни.

Перед цим народом я хочу продовжити свою присягу. Присягаю: ми змінимо українське життя. Моя перемога — це перемога всього українського народу і кожного громадянина зокрема.

Дякую за неї Господу Богу, який дав нам віру, надію і любов. Ними ми перемогли! Молюся, щоб ми зберегли їх у своїх серцях.

Дякую українському народу за його віру, дякую всім і кожному, хто відгукнувся на мої слова «Вірю в Україну. Знаю свій обов'язок. Разом ми переможемо!»

Ви відкрили своїй країні дорогу в майбутнє. Дякую всім і кожному громадянину України, хоч би за кого він голосував. Моя перемога — це перемога усіх. Кожен має право обирати шлях України, кожен може обирати ті кольори, які йому близькі. Але, дорогі друзі, дорогі українці, наш спільний вибір — кольори українського прапора. Він об'єднує нас усіх, хто живе на Сході, на Заході, Півночі, Півдні.

Дякую своїй команді, яка працювала на перемогу. Ви, мої дорогі побратими, були непохитними на дорозі, пройденій разом. Вірю — ви будете невтомними у роботі, що чекає нас попереду.

Дякую своїй родині, дружині, дітям і онукам. Ви були зі мною у найважчі дні. Ви сьогодні зі мною на святі. Вірю — ви завжди будете мені надією і опорою.

Низький уклін за науку моєму батькові, Ющенку Андрію Андрійовичу, учителю з маленького сумського села Хоружівка, в'язневі Освенціму, Бухенвальду, Дахау. Батькова

правда вела мене по життю і привела до високої честі стати на чолі моєї країни. Дякую моїй мамі — Варварі Тимофіївні, за любов і молитву, що вберегли мене. Прошу в неї вибачення за всі болі, які довелося витримати її материнському серцю, особливо в останні чотири місяці.

Дорогі друзі! Я гордий стояти разом з вами на цьому місці!

Два місяці тому на цей Майдан, на площі і вулиці по всій Україні вийшли мільйони людей. Наші брати і сестри, батьки і діти, друзі і сусіди стояли вдень і вночі, у сніг і мороз. Україна ловила кожний порух і кожне слово, сказане тут. Серце України билося на цьому місці. Вільні люди всього світу, наші співвітчизники, розкидані по далеких землях, стали пліч-о-пліч з нами. На майдані Незалежності українці постали перед світом як сучасна українська нація.

Мужній опір розбудив наші душі. Усі ми відчули себе громадянами України. У нас прокинулися гідність, благородство і милосердя. Озброєний лише вірою і переконанням, народ здобув прекрасну мирну перемогу. Це перемога свободи над тиранією, права над беззаконням, майбутнього над минулим.

Переможцем став кожен громадянин України. Ми добилися чесних виборів і 26 грудня не розминулися зі своєю долею. Ми вільно обрали шлях, яким готові йти вперед і вгору.

Наш вибір підготовлений усією нашою історією. Ми обрали достаток, бо не може бідність принижувати землю, зорану хліборобським плугом. Ми обрали справедливість, бо не може беззаконня стати нормою в державі, у якій тисячу років тому було укладено кодекс законів «Руська правда».

Ми обрали свободу, бо не може тиранія панувати над спадкоємцями Козацької республіки, де ще триста років тому було написано першу у світі Конституцію.

Ми обрали незалежність, бо ми є нащадками поколінь, які віками мріяли про Українську державу, здобували волю своїм потом і кров'ю. Українська держава відбулася, наш вибір це підтвердив. Наша перемога — це свято української державності.

У цей день згадаємо героїв, що полягли за перемогу: мучеників освенцімів і ГУЛАГів, жертв голодоморів, депортацій і голокосту. Вони бачать нас і сьогодні, з небес. І я переконаний — пишаються нами!

Ми зробили свій вибір, бо пам'ятаємо, хто ми, чиї діти, чиї онуки. Не в минулому нам шукати відповідей на виклик майбутнього. Проте ми завжди будемо берегти свої джерела. Тільки так залишимося самими собою. Тільки так завжди будемо переможцями!

Наш вибір породив високі сподівання. Вони справедливі. Вони абсолютно реальні.

Для успіху у нас є все. Багатства нашої землі невичерпні. Таланти наших співвітчизників шанує увесь світ. Працею і волею ми досягнемо всього!

Я — президент всієї України. Мені відповідати за те, щоб працювали шахти Донбасу і Придніпров'я, порти Чорного моря і галицькі торговельні шляхи. Я зроблю все, щоб селяни на Слобожанщині і на Поділлі завжди були з хлібом. Багатство України — це багатство її регіонів. Присягаю його берегти і множити!

Ми, громадяни України, стали єдиною українською нацією. Нас не розділити ні мовами, якими ми розмовляємо, ні вірами, які ми сповідуємо, ні політичними поглядами, які ми обираємо. У нас одна українська доля. У нас одна українська гордість. Ми горді тим, що ми є українці!

Ми з вами вже зробили незворотний крок до демократії. Тільки демократія оберігає найцінніше для людини — її родину і дітей, мир і спокій, працю і достаток. Тільки в демократичній державі найвищими цінностями є людська гідність, свобода, рівність і солідарність. Тільки в демократичній Україні яскрава палітра мов, культур і поглядів стане багатством цієї країни.

Присягаюся — кожна дитина зможе вчити мову своїх батьків. Кожен зможе молитися у своєму храмі. Усім буде гарантоване право на власну думку. Ми будемо чути одне одного, бо у нас буде свобода слова і незалежна преса. Усі будуть рівними перед законом. Незалежний суд захистить права кожного. Я бачу Україну державою, керованою верховенством права.

Ми створимо демократичну владу — чесну, професійну і обов'язково патріотичну.

Стіну, яка відділяє посадовця від людей, буде зруйновано. Оновлена влада знатиме свій обов'язок, працюватиме для блага громадянина і країни. Бути і при владі, і в опозиції стане однаково почесним, якщо служиш своїй країні. Ми матимемо моральну владу, здатну об'єднати суспільство.

Тільки в єдності і тільки в демократії ми вирішимо наші національні завдання. Ви на тисячах зустрічей говорили мені про це. Я виконаю вашу волю.

Ви хочете мати роботу і гідну зарплату, вам гірко лишати сім'ю у пошуках роботи за кордоном.

Ми створимо нові робочі місця. Кожен, хто хоче працювати, отримає роботу і гідну зарплату. Ніщо не обмежуватиме вашу ініціативу, бажання забезпечити добробут родинам. Буде підтриманий кожен, хто дає роботу іншому. Чесна праця буде в пошані. Ми станемо заможною нацією.

Ви прагнете справедливості. Я все зроблю, щоб ніхто не залишився обділеним. Плоди економічного зростання стануть доступними всім. Ми йтимемо вперед, але не залишимо позаду тих, хто захворів, хто втомився на схилі літ. Уряд віддаватиме людям бюджет до останньої копійки. Постійно зростатимуть пенсії, допомоги, обсяги соціальних програм. Здоров'я людини, захист матері і дитини стануть найвищими пріоритетами роботи мого уряду. Ми станемо солідарною нацією.

Ви прагнете звільнитися від постійних поборів. Ви хочете жити і працювати чесно, легально отримувати зароблені гроші.

Ми знищимо систему корупції в країні, виведемо економіку з тіні. Податки будуть знижені, але платитимуть їх усі. Бізнес буде відділено від влади. Бюджет ні для кого не буде віднині годівницею. На державних посадах працюватимуть лише ті, у кого видатки відповідають задекларованим доходам.

Ми станемо чесною нацією.

Ви хочете бути господарями там, де живете. Ви не хочете, щоб за вас усе вирішували у високих кабінетах. Ми повернемо права місцевим громадам. Громада сама дасть лад вулиці, селу чи місту. Ви самі оберете собі керівника, самі заробите гроші і самі їх витрачатимете. Ми будемо нацією самоврядних громад.

Ви вимагаєте захистити дітей від розтління, прагнете жити не хлібом єдиним. Ми захистимо наш духовний спадок. Разом з вами я буду невтомно доглядати сад української культури, берегти його древні і молоді дерева. Наше коріння не дасть вітрам історії погнати нас перекотиполем. Наша культура змусить світ побачити нашу неповторність. Ми будемо нацією високої культури!

Ми будемо сучасною нацією у динамічному глобальному світі і станемо рівними серед рівних. Майбутнє України — найкраща освіта, висока наука, технології завтрашнього дня. Я зроблю все, щоб на повну силу запрацював інтелект нашої нації. Ми станемо першими і найкращими!

Українці посядуть гідне місце у спільноті народів. Україна не буде ні буфером, ні полем чиїхось змагань. Ми готові поважати інтереси інших держав. Та для мене, як і для вас, національні інтереси України — понад усе!

Ми добром і повагою вітаємо всіх наших сусідів і на Сході, і на Заході. Я все робитиму для розвитку стабільного співробітництва з усіма країнами. Україна стане надійним партнером у боротьбі зі старими і новими загрозами: тиранією, війною, бідністю, природними лихами і тероризмом. Спільний пошук шляхів до безпеки і процвітання — це і українська відповідальність. Ми готові до неї.

Наш шлях у майбутнє — це шлях, яким іде об'єднана Європа. Наш шлях — з об'єднаною Європою. Ми з Європою належимо до однієї цивілізації, поділяємо її цінності. Історія, економічні перспективи, інтереси людей дають чітку відповідь, де нам шукати свою долю.

Наше місце — в Європейському Союзі, моя мета — Україна в об'єднаній Європі! У Європі історичний шанс України розкрити свої можливості. Наша національна стратегія — йти до мети сміливо й наполегливо!

Європейські стандарти стануть нормою в соціальному житті, українській політиці. Кожен крок до Європи — це нові можливості для мільйонів українців! Ще недавно вступ до Європейського Союзу дуже багатьом здавався далекою перспективою, але вільні європейські народи не раз прискорювали час.

Символами швидких змін стали уламки Берлінської стіни, круглий стіл у Варшаві й наш Майдан у Києві!

Україна відкриває історію третього тисячоліття!

Шановні друзі! Ми ставимо перед собою амбітні завдання, я до останньої своєї клітини переконаний, що незабаром вони перетворяться на славні діла. Я зроблю все, щоб українці повірили у свої сили, повірили у свою Україну, повірили у свою землю!

Ми вже довели, що вміємо і сміливо мріяти, і наполегливо працювати. Ми готові до самопожертви і здатні добиватися успіху!

Ми починаємо нову сторінку української історії. Вона буде прекрасною! Вона розповідатиме про нашу єдність, нашу мужність, готовність підтримати одне одного.

У нашій історії особливе місце належить цьому київському Майдану. Тут ми будемо множити свої сили і ділитися радістю. Цей Майдан — символ вільної нації, яка вірить у свої сили і творить своє майбутнє.

Над нами завжди сяятиме національний синьожовтий прапор, над нами мільйонами голосів завжди лунатиме гімн України.

Усе, що задумано, шановні мої друзі і співвітчизники, збудеться! Вірте в Україну, любіть Україну, служіть Україні! Слава вам кожному! Слава Господу Богу і слава Україні!

ПЕРСОНАЛ плюс №3-4

Наш передплатний індекс — 06896

☑ *Інтерв'ю*

Валерій Бебик:

«НОВОМУ ПРЕЗИДЕНТОВІ ТРЕБА ВИЯВИТИ СВОЇ МЕНЕДЖЕРСЬКІ ЯКОСТІ»

Протягом останнього часу ми були свідками кількох телевізійних марафонів, присвячених президентській виборчій кампанії 2004 року. Як досить неупереджені запам'яталися нам виступи віце-президента МАУП, доктора політичних наук Валерія Бебика, який «не прогинався» відповідно до політичного моменту, а об'єктивно висвітлював хід виборчих перегонів. Саме ця обставина, його наукова кваліфікація та семирічний досвід роботи в Адміністрації Президента України стали визначальними у виборі об'єкта для наших запитань

— Які, на вашу думку, головні результати президентських виборів—2004?

— Президентські перегони продемонстрували всьому світові і передусім українському народові, що В.Ющенко має досить високий моральний авторитет, який було втілено в політичний результат. Однак суспільні настрої змінюються досить швидко, і якщо «помаранчевий позитив» не знайде підтримки в реальних справах, на наступних парламентських виборах партії з блоку «Наша Україна» навряд чи будуть фаворитами виборчої кампанії. Тим більше, що не дуже ефективну роботу команди В.Ющенка під час виборів на Сході і Півдні країни певною мірою було компенсовано лише надзусиллями пересічних громадян, обурених зловживаннями владою так званим адмінресурсом. І те, що український народ почав позбуватися своєї традиційної психології, яку можна образно окреслити відомим висловом «моя хата скраю», є головним результатом цього безпрецедентного виборчого марафону.

— Виборчий та урядовий менеджмент, як кажуть в Одесі, — різні речі. Що тепер має робити новообраний Президент України?

— Насамперед потрібно сформувати апарат АП і новий уряд. І тут треба мати на увазі, що з психологічної точки зору люди, які вписувалися у формат виборчої кампанії з її форс-мажорними обставинами, мітинговими пристрастями тощо, аж ніяк не завжди можуть стабільно й кваліфіковано працювати в урядовому апараті.

Окрім того, треба зважити, що заповнити всі урядові вакансії лише депутатами з «Нашої України» не вдасться. Якщо В.Ющенко призначатиме в адміністрацію та уряд переважно народних депутатів, він втратить підтримку у Верховній Раді. А цього допустити не можна, оскільки законодавче забезпечення реформ має стратегічне значення. Відтак логічним є висновок, що в урядовій команді треба робити ставку на професіоналів незалежно від політичних симпатій.

Особливе значення матимуть призначення на ключові посади в регіонах, куди теж можуть прийти порядні професіонали. Якщо цього не зробити (але без фанатизму), реформи будуть пробуксовувати. Отже, тепер В.Ющенку треба виявити свої менеджерські якості, якщо він хоче бути успішним президентом.

— Останнє, особисте запитання. Чи правда, що ви отримали запрошення консультувати одного з майбутніх кандидатів на посаду президента Польщі?

— Попередні розмови велися, але із зрозумілих причин я не хотів би передчасно говорити на цю тему. Поки що планую завершити роботу над кількома монографіями, одна з яких присвячена сучасним виборчим технологіям на останніх президентських перегонах в Україні.

Розмовляв
Віктор ГУНЬКО

☑ *Призначення*

ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО ОЧОЛИЛА НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ УРЯД

Поки що — як виконувач обов'язків

Юлія Тимошенко під час виступу в МАУП у лютому 2004 року

Перед відльотом з державним візитом до Москви Президент України **Віктор Ющенко** підписав перші укази про кадрові призначення.

Виконувачем обов'язків Прем'єр-міністра України стала **Юлія Тимошенко.**

«Кандидатура Тимошенко з усіх запропонованих кандидатур є найприйнятнішою. Сподіваюся, що Юлія Володимирівна і її Кабінет будуть успішними», — сказав Віктор Ющенко журналістам після переговорів з президентом РФ Володимиром Путіним.

Водночас Путін на прохання журналістів дати оцінку новому Кабінету Міністрів відповів: «Як можна оцінювати новий український уряд? Він ще не сформований, а результати роботи мають оцінювати громадяни країни, у якій він функціонуватиме». Зі свого боку, Юлія Тимошенко вважає, що для розвитку російсько-українських відносин зі зміною президента й Кабінету Міністрів України з'явиться більше можливостей.

«Я вважаю, що з приходом нової команди в Україні буде знайдено баланси, які не змінить жодне нове керівництво країни, бо вони, безумовно, врахують нинішні інтереси й України, і Росії», — заявила вона.

Ще одним указом Президент України скасував структуру Адміністрації Президента у її нинішньому вигляді й затвердив Положення про створення секретаріату Президента України.

Державним секретарем Президента України призначено **Олександра Зінченка**, Секретарем Ради національної безпеки і оборони — **Петра Порошенка.**

За повідомленням прес-служби Президента України

☑ *Офіційно*

ВАЖЛИВА РОЛЬ ГРОМАДСЬКОГО МОВЛЕННЯ

Голові Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти С.М.НІКОЛАЄНКУ

Голові Комітету Верховної Ради України з питань культури і духовності Л.С.ТАНЮКУ

Голові Комітету Верховної Ради України з питань свободи слова та інформації М.В.ТОМЕНКУ

24 січня 2005 р.

Вельмишановні панове голови!

Після перемоги Помаранчевої революції на порядку денному громадського обговорення знову постало питання про необхідність створення в Україні Суспільного/Громадського мовлення. Таку ініціативу потрібно вітати і всіляко заохочувати, оскільки створення Суспільного/Громадського мовлення є частиною необхідних демократичних змін.

Тим часом нас, освітян, не можуть не турбувати дальші негативні тенденції, які у разі законодавчого ухвалення і практичної реалізації можуть звести нанівець усю цю благородну справу.

У пропонованих нині до розгляду концепціях **жодним словом не згадано про освітню місію Суспільного/Громадського мовлення**, хоча освітні програми для дітей і дорослих, учнів середніх шкіл і студентів вищих навчальних закладів є невід'ємною і домінуючою частиною програм Громадського мовлення США (PBS), британської Бі-Бі-Сі, Громадського мовлення Канади та інших країн. Вагому роль у реалізації цього напряму діяльності там відіграють університети, які є замовниками і споживачами такої продукції.

Не згадано і про **непересічну роль Суспільного/Громадського мовлення у вихованні дітей і підлітків** — від створення і показу навчальних програм для малюків і до програм, що висвітлюють молодіжну проблематику.

Так само обходять автори з різноманітних «ініціативних груп» **роль Суспільного/Громадського мовлення як засобу поширення та сприяння розвитку національної культури**, найкращих здобутків світової культури. На прикладі уже згаданого Громадського мовлення США, Бі-Бі-Сі можна впевнитися, що справжнє завдання громадського мовлення — не намагатися потрафити буцімто «смакам аудиторії», а надавати можливість широкій аудиторії ознайомлюватися з надбаннями національної і світової культури в галузях кіно, театру, музики.

Водночас викликають занепокоєння спроби деяких «ініціативних груп» провадження комерційної діяльності, що суперечить засадничим принципам Суспільного/Громадського мовлення.

Ми щиро вітаємо рішення про проведення парламентських слухань з проблеми створення Суспільного/Громадського мовлення в Україні й водночас закликаємо залучити освітян до обговорення і розроблення концепції такого мовлення. Наші організації готові долучитися до цієї справи.

З повагою

проф. Микола ГОЛОВАТИЙ, Голова Правління Конфедерації недержавних вищих закладів освіти України

проф. Георгій ЩОКІН, президент Міжнародної Кадрової Академії

☑ *Актуально*

НАШЕ ЗАВДАННЯ — ЗБЕРЕГТИ ЄДНІСТЬ УКРАЇНИ НАВІКИ!

Заява Народного Руху України з нагоди Дня соборності України

22 січня 1919 року в золотоверхому Києві під перегук дзвонів Святої Софії було ухвалено рішення про об'єднання розділених історичною прірвою двох частин України — західної і східної — в єдину соборну державу.

22 січня увійшло в історію України як одна з найвизначніших і доленосних дат нашої держави: 22 січня 1918 року Центральна Рада ухвалила IV Універсал, за яким було проголошено єдину незалежну Україну.

Цього дня український народ здійснив своє віковічне прагнення побудувати незалежну державу. 22 січня 1919 року в золотоверхому Києві під перегук дзвонів Святої Софії було ухвалено рішення про об'єднання розділених історичною прірвою двох частин України — західної і східної — в єдину соборну державу.

22 січня 1990 року Народним Рухом України був організований живий «ланцюг єднання», який простягся всією Україною і вперше серйозно вдарив по «ланцюгу тоталітарному», що закував усю територію нашої держави. Тоді чи не вперше у світовій історії від тюремного слова «ланцюг» повіяло волею, сотні тисяч українців об'єдналися у спільному пориві до омріяної свободи. Цей день став для всіх нас — патріотів Української держави — символом єдності, неподільності і соборності України.

Символічним є те, що День соборності України ми відзначаємо напередодні інавгурації новообраного народного Президента України В.Ющенка, який, безумовно, стане Гарантом незалежної і територіально цілісної України. Тим часом Народний Рух України вважає неприпустимими і злочинними будь-які політичні спекуляції навколо питання єдності і соборності України, особливо що стосується недавніх заяв окремих політиків, які пропагували протизаконні ідеї сепаратизму. Ми переконані, що жодні політичні обставини не дають права ставити під сумнів єдність українського народу та цілісність України в нинішніх кордонах.

Пам'ятаймо: за незалежну і соборну Україну поклали голови не одне покоління наших попередників. Наше завдання — зберегти єдність України навіки, для всіх прийдешніх поколінь українців.

Слава Соборній Україні!

Голова Народного Руху України Борис ТАРАСЮК

ПЕРСОНАЛ плюс №3-4

Економічні зміни

ПОРОШЕНКО ПРОТИ «АМНІСТІЇ КАПІТАЛІВ»

Голова Бюджетного комітету Верховної Ради виступає проти проведення у країні амністії некримінальних капіталів, з яких не сплачено податки.

«Я не вірю у байки, що головним чинником детінізації є амністія капіталів. Усі, хто хотів працювати, давно працюють в економіці України. Ті, у кого гроші кримінального походження, не прийдуть, адже їх переслідуватимуть за ті злочини, які вони скоїли, зокрема й у неекономічній сфері», — зазначив Петро Порошенко. Він впевнений, що детінізації економіки сприятиме реформування податкової системи: «Тоді відносини бізнесу і влади, бізнесу і податкової інспекції стануть прозорим і чесним діалогом. Податковий інспектор не зможе ув'язнити будь-кого».

Як уже повідомлялося, 16 червня 2004 року Верховна Рада України відхилила три законопроекти щодо легалізації прибутків і майна, з яких не сплачено податки.

Позиція

Андрій Шкіль:

«ГОЛОВНЕ, ЩОБ НА КЛЮЧОВИХ ПОЗИЦІЯХ БУЛИ НОВІ ОБЛИЧЧЯ»

На думку народного депутата Андрія Шкіля, яку він висловив в ефірі Громадського радіо, це заспокоїть тих людей, які стояли на Майдані і які хочуть бачити при владі нових людей, а не спостерігати за тим, як тасують стару колоду.

Тим часом проблем з підбором кадрів не буде. «Чесних людей більше, ніж злочинців. І підшукати їх до складу нового уряду для такого менеджера, як Ющенко, реально. І, звичайно, багато залежатиме від того, хто буде прем'єр-міністром. Якщо буде Юлія Тимошенко, то підбір кадрів відбуватиметься у зрозумілому і прозорому режимі», — каже Шкіль.

«Я прихильник люстрації, і якщо будуть люстраційні комітети чи суди — це вже як Верховна Рада вирішить, — то, гадаю, ті, хто прийшов за люстрацією, спокійно можуть посісти місця в новому уряді», — наголошує народний депутат.

Це стосується, зокрема, і керівництва правоохоронних органів. Лише тоді, за словами народного обранця, гучні кримінальні справи, які бентежать суспільство, будуть доведені до кінця, незалежно від того, яку посаду обіймав підсудний або обвинувачений.

Що ж до розслідування вбивств Вадима Гетьмана, Георгія Гонгадзе та низки інших резонансних справ, то, як вважає Андрій Шкіль, необхідно створити спеціальну слідчу групу з кваліфікованих, незаангажованих, позаполітичних фахівців. Тільки така група, залучаючи фахівців, допоміжні інституції, працюючи в автономному режимі, не розмінюючись на інші справи, зможе довести розслідування до логічного завершення.

На часі

ВБИВЦІ ГЕОРГІЯ ГОНГАДЗЕ МАЮТЬ БУТИ ПОКАРАНІ

Вдова українського журналіста Георгія Гонгадзе Мирослава сподівається, що винні в убивстві її чоловіка таки відповідатимуть перед законом. За її словами, саме це вона хоче почути від Президента України Віктора Ющенка.

Що ж до виступу глави держави у залі засідання Парламентської Асамблеї Ради Європи, то, на думку Мирослави, висловленої за кілька годин до промови Ющенка, було б доречно, аби перед європейськими парламентарями він побіцяв те саме, що й українцям. А конкретніше: що Україна дотримуватиметься прав людини, що в державі поважатимуть закони і влада працюватиме на потреби народу, а не на власні. Окрім цього, варто порушити питання спрощення візового режиму для українців, яким би дозволили вільно пересуватися і працювати в Європі.

За повідомленнями ЗМІ

Овва!

А ЧИ Є ЩО «ПІДРИВАТИ»?

Парламент відхилив законопроекти про запровадження кримінальної відповідальності за «підрив» репутації державних діячів.

Законопроектом передбачалося: якщо журналісти розкажуть про те, що ім'я-рек злодій і хабарник, це вважатиметься «підривом» його честі, якої ніколи не було. На ухваленні такого закону дуже наполягав, як пише інтернет-видання «Обком», «нашоукраїнець-екстремал» нетрадиційної орієнтації Леонід Черновецький (власник Правекс-банку), який вимагав у своєму законопроекті від 10 до 15 років усім, хто його образив. За версією цього унікуму-сектанта редакція «Обкому», яка часто писала про ідіотизм цього «нашоукраїнця», вже напрацювала на довічне ув'язнення.

Пропонуємо найцікавіші уривки дискусії за стенограмою засідання Верховної Ради:

Черновецький: Я хочу вам розповісти дуже багато цікавих історій, які звалилися на мою голову під час мого перебування в опозиції та й до того, адже на будь-який мій виступ як політика я отримував відсіч в Адміністрації Президента. Один з голів СБУ повідомив Інтерполу, що я нібито торгую наркотиками, проститутками та іншою гидотою... Інший оголосив мене державним злочинцем...Нинішній начальник дав завдання митниці, наприклад, не пропускати жодної деталі з мого заводу. Слава Богові, я поступово позбавляюся цього, однак сотню кримінальних справ все-таки порушили... Ми можемо почати нове життя з цим законом — він чистий, як сльоза дитини. Адже з цього моменту всі, хто спробує образити народного депутата, отримуватиме від 10 до 15 років ув'язнення. Будь ласка, підтримайте мій законопроект.

Мироненко: ...Я звертаю вашу увагу на інше. Якщо пан Черновецький займається підприємницькою діяльністю, а з погляду прокуратури — непристойними діяннями, проти нього в жодному разі не можна порушувати кримінальну справу. А про те, що цей пан часто принижує і ображає Компартію, бреше — всі мовчать. Отже, ми також можемо подати на нього до суду і йому дадуть 15 років. Він бреше і за багатьма іншими законопроектами, але ми не можемо його посадити, адже він діяч, народний депутат. Прошу вас, шановний, так званий християнин, будь ласка, не принижуйте християнство і не кажіть, що ви християнин, коли пропонуєте законопроект про зброю.

«Герой» нашого часу

У ЛІСІ ШУФРИЧ ЯК УДОМА

Як уже повідомляла наша газета, нардеп Нестор Шуфрич отримав ділянку землі у Пущі-Водиці, яка за розміром трохи більша трьох гектарів. Мовляв, він звик жити у власному будинку і задля цієї ділянки відмовився від депутатської квартири в Києві.

Тим часом, як повідомляє інтернет-видання «Обком», у рідному Закарпатті нардепу вдалося вибити шматок лісу ...в 60 гектарів! Про свою майбутню дачу Шуфрич не особливо багато говорить. Та й самі краяни поки що не в курсі будівельних звитяг Нестора Івановича — на відміну від прославлених «хатинок» Медведчука, Білоконя і дрібніших персонажів.

Сусідами «борця з фальсифікаціями на виборах» стануть мешканці села Лопухового Тячівського району (до речі, одного з найбільш постраждалих від повеней 1998 та 2001 років сіл). Не останньою причиною тих жахливих наслідків, окрім природного чинника, була активна робота «об'єднаних лісорубів».

Будують помешкання для Нестора в 20-ти кілометрах від села, у відлюдному місці. За словами місцевих мешканців, це триповерховий дерев'яний будиночок з відповідною інфраструктурою. Зрозуміло, маєток огороджений, з посиленою охороною. Проте ті, хто його бачив, стверджують, що він охоплює 60—70 гектарів лісу. Для зручностей передбачено навіть вертолітний майданчик.

Можливо, Шуфрич стане чи не єдиною видатною фігурою в Лопуховому, де, крім шинків, лісо-мисливського господарства та приватних пилорам, практично нічого й немає.

А тим часом сесія Київської міськради 27 січня розгляне питання про скасування раніше ухвалених рішень про надання земельних ділянок у Пущі-Водиці й Феофанії.

Сесія також вирішила створити робочу групу з цього питання. Питання про скасування попередніх рішень сесій Київради щодо земельних ділянок у Пущі-Водиці внесено до порядку денного з ініціативи депутатської фракції «Наша Україна».

Зміна політичної орієнтації

АКАДЕМІК ХОЧЕ НЕ ПРОСТО «ЖИТИ», А «ДОБРЕ ЖИТИ»?

Народний депутат Іван Курас прийняв рішення про вихід з депутатської фракції «Регіони України»

Як пояснив вчинок колишнього колеги по фракції народний депутат **Володимир Зубанов** в інтерв'ю «Громадському радіо»: «він був довіреною особою Януковича. Які причини виходу — не знаю, але коли у нас була розмова ще до цього і ми не знали, чи Курас піде, Іван Федорович встав на фракції і чесно сказав, що після другого туру він ніде не виступав, тому що в програмі Януковича, в його виступах з'явилися такі тези, які він не погоджував зі своїми довіреними особами. І потім от таке рішення. Можливо на нього вплинула заява Віктора Федоровича про те, що він буде в жорсткій опозиції, що він ніколи не визнає цю владу, а Курас, він же віце-президент Національної академії наук, а це державна установа, і йому треба жити»...

Колишні

ПЕНСІОНЕР БІЛОКОНЬ ОТРИМУВАТИМЕ 15 ТИСЯЧ ГРИВЕНЬ

Про це на засіданні Верховної Ради повідомив народний депутат Юрій Кармазін

За словами іншого депутата, члена фракції БЮТ Андрія Шкіля, занадто високі пенсії керівників української міліції — плата за їхню відданість режиму Кучми. Приміром, нині генерал міліції отримує пенсію у 8 тисяч гривень, що значно вище, ніж у їхніх армійських колег.

Без цензури

ХТО ВІДПОВІСТЬ ЗА «ТЕМНИКИ»

Голова Комітету Верховної Ради України з питань свободи слова й інформації Микола Томенко вважає за необхідне притягти до відповідальності всіх причетних до запровадження у ЗМІ цензури й «темників».

«Після завершення президентської виборчої кампанії ми можемо констатувати поліпшення ситуації в медіа-просторі України, яке відбулося під час Помаранчевої революції. Тепер необхідно ці зміни закріпити через внесення змін до законодавства України й упорядкування відносин між керівниками, власниками ЗМІ й журналістами», — заявив пан Томенко.

Він переконаний, що позитивні досягнення у сфері свободи слова стали можливими завдяки суспільству, яке змусило ЗМІ говорити правду, і самим журналістам, які виступили проти цензури. «Однак останнім часом не раз можна було почути від деяких керівників і власників телеканалів і газет, що нібито вони були чи не творцями Помаранчевої революції», — зазначив голова Комітету ВР України з питань слова й інформації.

Народний депутат також просить надати до Комітету й у правоохоронні органи факти тиску на мас-медіа й здійснення цензури протягом останніх років і під час передвиборної кампанії 2004 року.

На його думку, цей крок необхідний, щоб зрозуміти механізми й засоби впливу на працівників ЗМІ, а також те, хто протягом усієї президентської кампанії позбавляв журналістів права на професію, а всіх громадян України — права на отримання об'єктивної інформації. «Такі справи мають стати й попередженням новій владі у співпраці з мас-медіа», — переконаний депутат.

Перші темники почали з'являтися на каналах СДПУ(О) під час парламентської кампанії 2002 року.

З часу, коли лідер СДПУ(О) Віктор Медведчук став головою Адміністрації Президента, темники почали розсилати звідти на всі центральні телеканали.

За повідомленнями інформагенцій

Призначення

АНАТОЛІЙ ЗЛЕНКО ЗАХИЩАТИМЕ ПРАВА ЛЮДИНИ...

Екс-міністра закордонних справ України Анатолія Зленка обрали віце-головою комісії Організації Об'єднаних Націй з прав людини. Про це повідомили в Міністерстві іноземних справ України.

Комісія ООН з прав людини є головним органом, який засновано для захисту прав людини. До її складу входять 53 країни.

Діяльністю Комісії ООН завжди «дуже незадоволені» Ізраїль та США.

Наш передплатний індекс — 06896

Мін'юст оговтався?

ВСЕУКРАЇНСЬКА ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «АНТИНАКЛЕПНИЦЬКА ЛІГА УКРАЇНИ» ОТРИМАЛА СВІДОЦТВО ПРО РЕЄСТРАЦІЮ

Всеукраїнська громадська організація «Антинаклепницька ліга України», яка має на меті захист українців і українства, зорема від фальсифікацій, упереджень і стереотипів, врешті-решт отримала свідоцтво Міністерства юстиції України про реєстрацію.

Нагадаємо, що ця громадська організація двічі подавала документи на реєстрацію до Міністерства юстиції України і обидва рази їй було відмовлено з явно надуманих і навіть вигаданих мотивів.

Після звернення до Шевченківського суду отримано позитивне рішення, яке Мін'юст оскаржив у Апеляційному суді Києва. Апеляційний суд об'єктивно розглянув справу, залишив рішення райсуду без змін і зобов'язав Міністерство юстиції оформити свідоцтво про реєстрацію важливої інституції громадянського суспільства.

Треба зазначити, що Мін'юст і досі зволікав би з видачею свідоцтва, але, мабуть, подіяла Помаранчева революція, яка вивела в.о. міністра Лавриновича зі стану «запаморочення», або ж зник тиск глави Адміністрації Президента України В.Медведчука, як зник і сам В.Медведчук. Цілком можливо, що і власна виконавча служба нагадала про кримінальну відповідальність за невиконання рішення суду.

Полювання на «відьом»

СІОНІСТИ ЦЬКУЮТЬ ЖУРНАЛІСТА

Нейл МакДональд

Сіоністська група під лицемірною назвою «Чесне репортерство» вимагає від громадського телебачення СВС звільнити відомого журналіста **Нейла МакДональда**, якого називає «антиізраїльським». Група стверджує, що він, працюючи кореспондентом на Близькому Сході, «припускався пропалестинської упередженості». А тепер, працюючи кореспондентом у Вашингтоні, «продовжує очевидно і надмірно перейматися єврейською державою» і «критикує Ізраїль у своїх репортажах».

Нейла Макдональда вважають ветераном канадського телебачення. Він протягом багатьох років висвітлював діяльність парламенту, перебіг виборів і роботу шести прем'єр-міністрів Канади, п'ять років поспіль працював власним кореспондентом у гарячих точках Близького Сходу. З 2003 року працює у столиці США.

Крапки над «і»

ЧИ БУДЕ ПРИТЯГНЕНО СУМНОВІДОМУ СУДДЮ ІРИНУ САПРИКІНУ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ?

Як відомо, суддя Шевченківського районного суду Києва Ірина Саприкіна 28 січня 2004 року винесла рішення за позовом незаконно зареєстрованої Міжнародної спілки громадських організацій «Міжнародний антифашистський комітет» про припинення випуску газети «Сільські вісті».

Розгляд справи, інспірований (за даними ЗМІ) Табачником, Медведчуком, Рабиновичем і Москалем, який згодом долучився до «компанії», відбувався з численними порушеннями процесуальних і матеріальних норм права. З такими ж порушеннями було винесено рішення.

Апеляційний суд Києва 24 листопада 2004 року, після більш як піврічного розгляду скарги газети і професора МАУП Василя Яременка виніс ухвалу, якою фактично визнав дії судді Ірини Саприкіної незаконними, і скасував рішення.

Враховуючи, що в засобах масової інформації не раз порушувалося питання про притягнення І.Саприкіної до кримінальної відповідальності, Антинаклепницька ліга України ініціює це питання перед Генеральною прокуратурою України і направляє відповідну заяву. Водночас буде порушено питання перед Радою суддів України про відновлення дисциплінарного провадження щодо непрофесійного виконання І.Саприкіною своїх службових обов'язків.

Фактично І.Саприкіна іменем України постановила рішення проти України, активно і незаконно його пропагувала і повинна нести всю повноту відповідальності за свої ганебні дії.

Генеральна дирекція Громадської організації «Антинаклепницька ліга»

Викриття

Майкл Шоер:

«ЗВИНУВАЧЕННЯ В АНТИСЕМІТИЗМІ – ЦЕ ТАЄМНА ОПЕРАЦІЯ ІЗРАЇЛЮ»

Колишній високопосадовець ЦРУ Майкл Шоер, який донедавна очолював спеціальний відділ з розшуку і знищення Осами бен Ладена, заявив, що проізраїльські лобісти здійснюють таємну спецоперацію, яка вже підпорядкувала американську політику ізраїльським інтересам. Майкл Шоер ще до відставки написав (під псевдонімом) дуже популярну серед читацької публіки книжку, де критикує політику президента Джорджа Буша.

Відносини між США та Ізраїлем Майкл Шоер охарактеризував як «випадок, коли хвіст крутить собакою». Виступаючи у Раді близькосхідної політики у Вашингтоні, колишній високопосадовець ЦРУ заявив, що Сполученим Штатам варто переглянути свою програму допомоги Ізраїлю, але водночас зазначив, що навіть розмова про це у США неможлива.

М.Шоер гірко іронізував: «Я думаю тільки про те, скільки зазнала Америка від того, що хвіст крутить собакою... Гадаю, ізраїльтяни добре чинять, коли контролюють зміст дебатів у цій країні щодо нашої політики до Ізраїлю. Із Американсько-ізраїльського комітету громадських справ (шпигунську діяльність цієї організації зараз розслідує ФБР, слідчих яких уже звинувачено в «антисемітизмі». — **Ред**.) розсилають інструкції про те, як потрібно оцінювати мою книжку. Ви знаєте, коли ви критикуєте Ізраїль, ви — «антисеміт». Це вражаюча таємна спецоперація. Шкода тільки, що наша власна розвідка за останніх 30 років не досягла таких успіхів».

ОСТАННІ МИТТЄВОСТІ МАЙДАНУ

Знімки Володимира Коркодима

Закон — один для всіх

ПОСАДОВІ ОСОБИ ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАНЬ В.РАБИНОВИЧА БУДУТЬ ПРИТЯГНЕНІ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Рішенням Печерського районного суду міста Києва від 5 травня 2003 року було зобов'язано ДП «Столичні новини» (видавець газет В.Рабиновича «CN—Столичные новости» і CN —Столичка») надрукувати в одинадцяти номерах газет спростування недостовірної інформації щодо МАУП, МКА, Г.Щокіна та І.Сліcаренка.

Відповідне спростування було подано тільки в одному номері газети «CN—Столичные новости» під тиском Печерської районної прокуратури Києва і фактичним «бомбардуванням» листами-вимогами виконавчої служби.

Для встановлення справедливості в цьому питанні Президія МАУП звертається до Генеральної прокуратури України з вимогою порушити кримінальні справи проти посадових осіб видань Рабиновича, а якщо і він до цього причетний, то і стосовно нього самого, за невиконання рішення суду. Це буде справжнім доказом того, що в Україні всі перед законом рівні, і навіть В. Рабинович.

Секретар Президії Академії Василь КОРОТКІН

ПЕРСОНАЛ плюс №3-4

КНИЖКОВИЙ МАГАЗИН
BIBLION
www.biblion.com.ua

Книжковий магазин Бібліон

МАУП

Книга поштою ● Книга поштою ● Книга поштою ● Книга поштою

Шановні читачі!

Книжковий магазин «Бібліон» пропонує Вашій увазі каталог книг «Книга поштою». За допомогою каталогу Ви зможете замовити та придбати книги видавництва МАУП.

У каталозі представлено книги за видавничими цінами, які для зручності поділено на такі розділи: Історія та політика, Економіка, Менеджмент, Психологія, Філософія та соціологія. Замовляючи книги за допомогою каталогу, Ви сплачуєте тільки вартість книжок, а замовлені Вами книги будуть БЕЗПЛАТНО надіслані на Вашу поштову адресу.

Бажаємо приємних покупок!

Замовляйте книги телефоном у Києві (044) 490-95-17, 490-95-18 або за допомогою інтернет-магазину www.biblion.com.ua

Шилов Ю. А. **Истоки славянской цивилизации**. — 2004. — 704 с.

«Истоки» — это и начало славянской (украинской в частности) этнокультуры, и научные источники означенных начал. Обычно их отсчитывают с I тыс. до н. э. — I тыс. н. э. Предлагаемое издание указывает на III—VII—XIX тыс. до н. э. и объясняет причины такого расхождения с официальными установками. А еще «Истоки» впервые раскрывают актуальность древних учений, их перспективность.

Для широкого круга читателей.

Ціна 70 грн.

Каныгин Юрий. **Сатанизм в XX веке:** Ист.-публицист. исслед. — 2004. — 536 с.

В книге представлен новый взгляд на проблему сатанизма.

Мы привыкли связывать дьявола и его вредоносные действия с тайными сектами, колдовством, вызыванием духа. Эти формы сатанизма существовали во все времена. Но в XX веке человечество столкнулось со злом в невиданных масштабах. Социалистические и фашистские режимы отбросили основы цивилизации. Бездуховность, братоубийственные распри, голодоморы, холокост, тотальный беспредел с расправами над безвинными людьми стали государственной политикой. Деяния Ленина, Сталина, Гитлера заставляют изменить взгляд на природу человека.

Кто способен видеть духовным взором, тот за событиями недавней истории СССР и ряда других стран видит ужасный лик сатаны и слышит его злорадно-торжествующий хохот.

Для широкого круга читателей. **Ціна 25 грн.**

історія та політика

Щекин Георгий. **Конец времен: пророчества и комментарии.** — 2004. — 152 с.

В предлагаемом издании сделана попытка (на основе различных священных текстов, пророчеств и преданий) ответить на многие вечные вопросы о времени ожидаемого прихода Иисуса Христа, о местоположении и основных личностях «антихристового царства», о грядущих катаклизмах и судьбах известных современных государств, о «числе зверя» и борьбе с ним, а также о «конце мира» и новом «золотом веке» для истинных христиан.

Для широкого круга читателей.

Ціна 9 грн.

«Персонал» против сионизма: Статьи. — 2002. — 136 с.

В очередном выпуске «Библиотеки журнала «Персонал»» опубликованы статьи, авторы которых — известные ученые, писатели, журналисты — разносторонне исследуют проблемы, связанные с идеологией сионизма и агрессивной политикой Израиля, разоблачают вмешательство международных сионистских организаций во внутренние дела Украины.

Ціна 5,50 грн.

Шестопал Матвій. **Євреї на Україні.** — 2002. — 240 с.

У пропонованій книжці автор розповідає про звичаї й традиції єврейства від давнини до сучасності; на широкому фактичному матеріалі розглядає, зокрема, історичні пласти співжиття євреїв та українців, розмірковує над першопричинами так званого антисемітизму, подає свій погляд на сіонізм як різновид расизму, спростовує міф про буцімто зоологічну ненависть до євреїв, якої в українського народу не було й немає сьогодні.

Ціна 8 грн.

Сенченко М. І. **«Культурна революція» в Україні, або Управління деградацією.** — 2004. — 212 с.

У книжці автор поставив за мету окреслити суть «культурної революції» в Україні у XX — на початку XXI ст., показати зв'язок між терором 1917—1923 рр. і безкровним геноцидом сьогодення — економічною і фінансовою диверсією та інформаційним вампіризмом.

Письменник розвінчує наступ юдеофарисейської (демонічної) цивілізації, єврейський фашизм, який виховує фанатиків, націлених на знищення всього і всіх, хто їх перевершує духовно й інтелектуально.

У виданні звучить заклик до кожного громадянина України звільнитися від колоніальної залежності, відчути персональну відповідальність за свою долю і долю своєї держави. Для широкого загалу. **Ціна 12 грн.**

Володарський І. **Витоки зла** (Таємниця комунізму). — 2003. — 64 с.

У пропонованій книжці, розділи якої опубліковано в окремих номерах журналу «Персонал» 2003 р., трохи відкривається завіса над таємницею комунізму — історією зародження комуністичних ідей. Досліджуються подробиці життя Маркса, Енгельса і Леніна, діяльність яких трагічно вплинула на розстановку політичних сил в Європі та світі.

Для широкого загалу. **Ціна 5 грн.**

Дюк, Дэвид. **Еврейский вопрос глазами американца: мое исследование сионизма.** — 2002. — 360 с.

Предложенная книга не является антисемитской; она просто исследует давление доктрины еврейского превосходства, присущее еврейскому сообществу с давних времен вплоть до настоящего времени, — и приводит тому документальные подтверждения. Она не в большей степени направлена против евреев, чем книга, в которой описываются жестокости инквизиции, обвиняет ту в деяниях против всех христиан.

Ціна 10 грн.

Тласс, Мустафа. **Маца Сіону**. — 2004. — 248 с.

У книзі Мустафи Тласса, вперше опублікованій 1983 року в Дамаску, йдеться про криваву трагедію, що сталася 1840 року XIX ст. у Сирії, а також описано процес розслідування та наслідки.

Книжку перекладено англійською, французькою, італійською та іншими мовами. В Україні видається вперше. Друкується як історична пам'ятка. Для широкого загалу.

Ціна 12 грн.

Людство і віра. Г. Щокін. — 2002. — Т. І. — 576 с.

У першому томі пропонованого навчально-методичного посібника розглянуто проблеми виникнення і розвитку Всесвіту, утворення Землі та материків, різноманітні теорії становлення людини і генезис її духовної культури. Описано мови світу, проаналізовано основні гіпотези про їх походження. Подано сучасну класифікацію людських рас, розглянуто теорії виникнення і розвитку етносів. Висвітлено загальні релігійно-міфологічні уявлення давніх народів, а також релігії екваторіальних і монголоїдних етносів.

Для студентів, які вивчають релігієзнавство, культурологію та історію цивілізацій, а також викладачів і широкого загалу.

Ціна 50 грн.

Лапікура В. П. **Ще не вмерла...** — 2004. — 140 с.

Популярні в недавньому минулому тележурналісти Валерій і Наталя Лапікури знають особливості національної виборчої кухні в Україні, як ніхто інший. Свого часу нестримна журналістська цікавість приводила їх то в довірені особи кандидатів різних рівнів, то в особливо наближені команди до претендента на президентську папаху, то навіть до лав кандидатів у народні обранці. І от, маючи такий унікальний досвід, тандем Лапікурів написав в'їдливу сатиру на те, що діється в нашій державі під прикриттям «виборчої демократії». Це книжка для найширшого загалу, себто — для кожного виборця. Образно кажучи, щоб українці більше не ловилися на макуху облудних демагогічних обіцянок. А що стосується детективу — то він у повісті є, оскільки вона написана за всіма канонами цього популярного серед читачів жанру. У повісті використано матеріал з книжки «Українські сороміцькі пісні» (упорядник Михайло Красиков, Харків: Фоліо, 2003 р.), а також — фрагмент із пісні Андрія Миколайчука «Піду втоплюся...»

Ціна 10 грн.

Брафман, Яков. **Книга Кагала: Всемир. евр. вопрос.** — 2004. — 368 с.

В книге раскрывается коварность иудейского кагала, который, преследуя цель достижения мирового господства, управляет жизнью евреев вопреки их интересам и интересам тех государств, где они проживают. Для широкого круга читателей.

Ціна 20 грн.

Замовляйте книжки за телефоном: (044) 4909517

ПЕРСОНАЛ .люс №3-4

Наш передплатний індекс — 06896

Франко І. **Поема про сотворения світу.** — 2003. — 120 с.

У науковій праці «Поема про сотворения світу» І. Я. Франко досліджує джерела й ідеологічну сутність апологетичних книг юдаїзму — так званого Мойсеєвого П'ятикнижжя. Вчений здобутками науки перевіряє і спростовує біблійне твердження про богообраність юдеїв, про початки світу і появу першої людини, заперечує автентичність оповідань про сотворения світу в книзі «Буття».

Для широкого загалу читачів.

Ціна 6,50 грн.

Лапікура В. П. **Кагал 2004.** — 2004. — 80 с.

КАГАЛ — єврейське слово, що перекладається як зібрання. Кагалом називалися правління юдейських громад у Європі. До складу цього органу самоврядування обирали тільки багатих євреїв.

Про сучасний «Кагал 2004», про тих багатих представників юдомасонської еліти, котра підступно захопила владу в Україні, пишуть у своїй книзі відомі публіцисти Валерій і Наталя Лапікури.

Ціна 3 грн.

Сенченко М. І. **Україна: шляхом незалежності чи неоколонізації?** — 2003. — 120 с.

У книжці академіка Міжнародної академії інформатизації при ООН йдеться про сучасний стан українського суспільства в контексті розвитку світової цивілізації. У гострополемічній формі здійснено спробу явити співвітчизникам правду про явище, відоме в сучасному науковому світі під назвою «неоколонізація», а також — про ті загрози, які воно являє соціуму, якщо цього не розуміє (або вдає, що не розуміє) влада.

Важливо для автора (як, звісно, й для більшості української людності), чи прозріє нарешті так звана політична еліта країни, аби побачити далеко не завжди благородну діяльність колоніальної адміністрації, що часто маніпулює навіть представниками державних органів.

Глибоко аналізуючи це питання, вчений-дослідник залишає його відкритим, він запрошує до роздумів над ним своїх співвітчизників, яким небайдужа доля Вітчизни й по-справжньому дорога її незалежність.

Для фахівців з теорії та історії управління суспільством, а також для широкого загалу читачів. **Ціна 6 грн.**

Глазовий П. П. **Архетипи.** — 2003. — 234 с.

«Архетипи» — нова збірка творів відомого поста-гумориста. Гуморески й фейлетони, вміщені в ній, висвітлюють болючі теми нашого непростого сьогодення.

Смійтеся, друзі, на здоров'я.

Ціна 8 грн.

Юрій Бондар. **Свобода слова: українська мірка.** — 2004. — 144 с.

У книжці аналізується сучасний стан свободи слова, проблеми функціонування засобів масової інформації, суперечності національного інформаційного простору України.

Для політологів, фахівців ЗМІ, широкого кола читачів.

Ціна 10 грн.

Бадзьо, Юрій. **Підпільна нація. Нове завоювання України.** — 2003. — 104 с.

Відомий український дисидент і радянський політв'язень, публіцист-політолог Юрій Бадзьо у своїх статтях, написаних упродовж 1999—2003 років, порушує складне фундаментальне питання — чому пострадянська Україна ніяк не вирветься нарешті з окупаційних лабет чужинців та їхніх жертв — малоросів, щоб постати розвиненою і шанованою в світі країною.

Автор грунтовно аналізує історичні процеси в незалежній Україні, що визначали й надалі визначатимуть долю українського народу.

Ціна 5,50 грн.

Лапікура В., Лапікура Н. **Дві шістки з блакитної колоди: публіцистика.** — 2003. — 52 с.

У цій публіцистичній брошурі автори викривають сіоністські плани переділу світу, аналізуючи діяльність двох шісток з сіоністської колоди: медійного олігарха з кримінальним минулим — Вадима Рабиновича та його подільника — редактора Володимира Кацмана. Різними авторськими відступами досліджуються історичні події, що вказують на проблеми агресії сіонізму на теренах України.

Ціна 2,50 грн.

Щекин Георгий. **Сотворение мира: когда это было?** — 2004. — 32 с.

Дата «сотворения мира» варьируется в различных религиозно-мифологических текстах в значительных пределах. Автор, основываясь на многочисленных исследованиях историков и археологов, делает предположение о существовании около VII—VI тыс. до н. э. некоего культурно-цивилизационного очага в околочерноморском регионе, который погиб в результате водно-тектонического катаклизма, что могло послужить датой «сотворения мира» для новых культур. Например, Трипольской — высочайшей культуры ушедших тысячелетий, вероятно, впоследствии существенно повлиявшей на формирование духовного мира обитавших здесь протоиндоевропейских общностей.

Для широкого круга читателей. **Ціна 3 грн.**

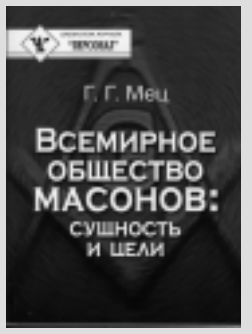

Холошвій Віра. **Якби я була президентом...** — 2004. — 96 с.

Збірка гумореcок В. Холошвій — свідчення невичерпного оптимізму українця, який може посміятися і над собою, і над сусідом, і над владою. Авторка — аматор, живе у Пухівці на Київщині, знає і любить свій народ, тому має право на гумор і сатиру.

Для широкого кола читачів.

Ціна 12 грн.

Зомбарт В. **Евреи и хозяйственная жизнь.** — 2003. — 232 с.

В труде профессора Вернера Зомбарта, опубликованном в Санкт-Петербурге в 1912 году, дано определенное представление о влиянии евреев на хозяйственную жизнь Европы в XVII — начале XX столетий, об их роли в зарождении и развитии капитализма. Печатается как историческая памятка.

Для широкого круга читателей.

Ціна 12,50 грн.

Мец Г. Г. **Всемирное общество масонов: сущность и цели.** — 2003. — 152 с.

В книге раскрывается история зарождения масонства — движения, возникшего в странах Европы в XVIII ст. в виде сект и тайных обществ, преследующего цель достижения мирового господства на началах иудейского учения об избранном народе.

Для широкого круга читателей.

Ціна 7 грн.

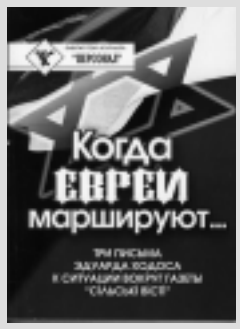

Ходос Эдуард. **Когда евреи маршируют..: Три письма Эдуарда Ходоса к ситуации вокруг газеты «Сільські вісті».** — 2004. — 84 с.

Ціна 4,50 грн.

Іван Франко. **Zur Judenfrage (До юдейського питання): Літературно-публіцистичне видання.** — 2002. — 40 с.

У брошурі вміщено три статті відомого мислителя й письменника, вченого та громадського діяча Івана Яковича Франка (1857—1916), який залишив нащадкам неоціненні скарби своєї творчості. У цих яскраво виражених публіцистичних працях Великого Каменяра досліджується так зване «єврейське питання», зокрема економічно-соціально-національне становище євреїв на західноукраїнських теренах, їхні взаємини з українцями у тодішній Австро-Угорській імперії.

Ціна 3 грн.

Сенченко Н. И. **Общество истребления — стратегическая перспектива «демократических реформ».** — 2004. — 224 с.

В книге известного конспиролога всесторонне рассмотрены причины мировой проблемы, довлеющей над украинским народом, как и над многими народами третьего мира, — депопуляции населения вследствие всемирного заговора представителей так называемого золотого миллиарда и доморощенных их пособников в Украине — инициаторов и исполнителей «демократических реформ, которым нет альтернативы».

Для широкого круга читателей. **Ціна 11 грн.**

100 законов из Талмуда *из книги О. Платонова «Терновый венец России: Загадка сионских протоколов».* — 2003. — 92 с.

Книга обобщает иудейско-талмудическую мысль, нашедшую свое отражение в сокращенном варианте Талмуда — «Шулхан-арухе». Идеология Талмуда предопределила многие трагические события в истории человечества, противопоставив евреев всему миру, объявив их «избранным народом», который должен господствовать надо всем человечеством. Законы Талмуда послужили причиной трагедии многих представителей еврейского народа, превратив его часть в организацию, противостоящую по расовому признаку остальному человечеству. Книга представляет интерес и для исследователей рассматриваемого вопроса, и для широкого круга читателей.

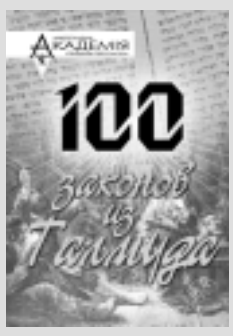

Ціна 5 грн.

Замовляйте книжки за телефоном: (044) 4909517

психологія

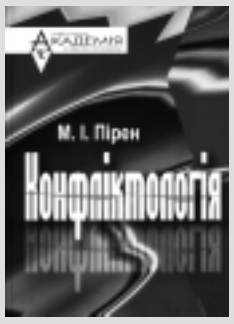

Пірен М. І. **Конфліктологія**. — 2003. — 360 с.
У підручнику здійснено спробу проаналізувати суть, типологію, діагностику та психологію конфліктів. Особлива увага звертається зокрема на функції конфліктів у суспільному розвиткові, на підвищення управлінської культури й культури людських взаємовідносин.
Для бакалаврів, магістрів, викладачів, а також для всіх, кого цікавить проблемність буття, управління, запобігання та розв'язання конфліктів.
Ціна 20 грн.

Щекин Георгий. **Организация и психология управления персоналом.** — 2002. — 832 с.
Рассмотрены основная цель, задачи, принципы, формы и методы кадрового менеджмента как системы управления человеческими ресурсами в условиях современной производственной деятельности. Широко представлен зарубежный опыт кадрового менеджмента. Приведены модели деловых игр и словарь-справочник. Описано около 70 популярных методик и тестов, применяемых в целях самооценки, подбора, расстановки и рационального использования кадров. Для менеджеров, бизнесменов, студентов, преподавателей и других специалистов в области управления человеческими ресурсами.
Ціна 50 грн.

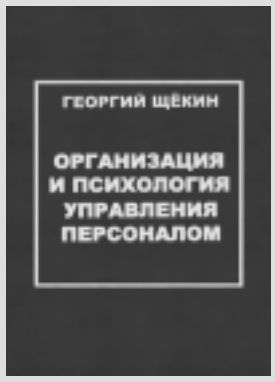

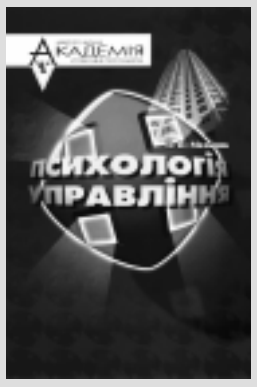

Мельник Л. П. **Психологія управління.** — 2002. — 176 с.
Пропонований курс лекцій підготовлений на основі узагальненого педагогічного досвіду його викладання у вищих навчальних закладах України. Розкрито сутність і зміст основних категорій психологічної науки, що використовуються в управлінні, розглядаються психологічні характеристики особистості сучасного менеджера (темперамент, стійкі індивідуальні особливості психічних процесів, спрямованість та ін.) та їх вплив на ефективність управлінської діяльності. Глибоко проаналізовано проблеми розвитку і динаміки трудового колективу, критерії його стабільності, сумісність членів групи та види груп.
Для студентів, які опановують курс за навчальними планами бакалаврів, викладачів-початківців, які викладають дисципліни психологічного циклу, а також керівників, бізнесменів і всіх, хто займається управлінською діяльністю. **Ціна 8 грн.**

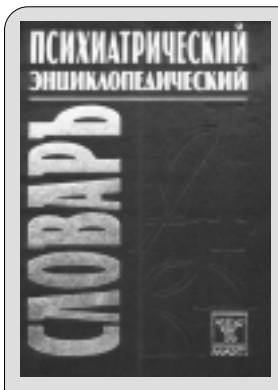

Стоименов Й. А. **Психиатрический энциклопедический словарь.** — 2003. — 1200 с.
Предлагаемый словарь является как толковым, так и эпонимическим и этимологическим: в нем указано происхождение терминов и дано их обозначение в основном на латинском или греческом языке. Его характерная особенность — широкое использование синонимических терминов, которыми богата медицина вообще и психиатрия в частности. Словарь содержит также значительную информацию из смежных с психиатрией областей: медицинской клинической психологии, психосоматической медицины, психотерапии и др.
Может быть полезен не только практикующим врачам, но и другим специалистам — психологам, социальным работникам и др.
Данный словарь является своеобразным болгарско-украинским проектом, подготовленным коллективом ученых под руководством проф. Й. Стоименова. **Ціна 85 грн.**

Ложкин Г. В. **Практическая психология конфликта.** — 2002. — 256 с.
В пособии рассмотрены актуальные психологические проблемы конфликтов, их функции, виды и место в жизни личности, а также особенности их возникновения и разрешения. Особое внимание уделено практическим аспектам диагностики и регуляции конфликтов. Подобран и специально адаптирован комплекс психологических методик, позволяющих прогнозировать возникновение конфликтных ситуаций, предупреждать возможные негативные психологические последствия их для личности, групп и коллективов.
Для студентов, углубленно изучающих курсы «Психология конфликтов» и «Основы конфликтологии», а также всех, кто желает получить практически ориентированные психологические знания, умения и навыки в диагностике и прогнозировании, регуляции и разрешении конфликтов. **Ціна 9 грн.**

Обозов Н. Н., Щекин Г. В. **Психология работы с людьми.** — 2004. — 228 с.
Как учитывать человеческий фактор в кадровой работе? Как построить беседу, научиться слушать и слышать собеседника? На эти и многие другие вопросы отвечают авторы предлагаемой книги. В ней раскрываются социально-психологические и психолого-педагогические аспекты работы с людьми, даются практические рекомендации.
Для бизнесменов и менеджеров, специалистов кадровых служб, преподавателей и слушателей системы повышения квалификации и переподготовки кадров, массового читателя.
Ціна 8 грн.

Хомич Г. О. **Основи психологічного консультування.** — 2004. — 152 с.
Навчальний посібник розкриває основи психологічного консультування. Зокрема вміщено матеріали, що презентують класичні напрями консультативної допомоги у психологічній практиці. Подано методичні процедури, техніки індивідуального консультування.
Для студентів, які навчаються за спеціальностями «Психологія», «Практична психологія», а також для практикуючих психологів, соціальних педагогів.
Ціна 12 грн.

Львовочкіна А. М. **Етнопсихологія**. — 2002. — 144 с.
У посібнику висвітлюються актуальні питання етнічної психології як науки про психічну своєрідність людей, які належать до різних етнічних об'єднань — родоплемінних утворень, народностей, націй.
Розглянуті основні наукові та прикладні проблеми етнопсихології. Детально аналізуються такі поняття, як «етнічний склад», «національний характер», «етнічні стереотипи», «етнічні конфлікти», «етноцентризм» та ін. Описуються особливості ділового спілкування з різними етнічними групами.
Для студентів, викладачів, психологів і соціологів.
Ціна 9 грн.

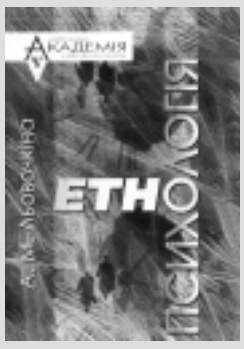

економіка, менеджмент

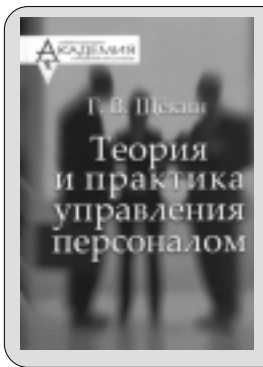

Щекин Г. В. **Теория и практика управления персоналом.** — 2003. — 280 с.
В предлагаемом пособии на основе широкого использования современных научных представлений раскрываются основные концепции и методы мирового кадрового менеджмента, а также система управления персоналом отечественных предприятий. Приводятся социологические и психологические методики изучения эффективности кадровой работы на производстве.
Для студентов колледжей, слушателей системы переподготовки и повышения квалификации кадров, а также преподавателей и работников кадровых служб.
Ціна 15 грн.

Колпаков В. М. **Теория и практика принятия управленческих решений.** — 2004. — 504 с.
В учебном пособии рассмотрены теоретико-методологические основы разработки, принятия и реализации управленческих решений, обобщены методы и приемы, используемые персоналом управления при их принятии. Предложены подходы к совершенствованию теории и практики принятия решений. Показана связь управленческих и функциональных решений. Изложена новая парадигма принятия решений.
Для студентов, аспирантов, преподавателей и управленцев-практиков.
Ціна 25 грн.

Макаровська Т. П. **Економіка підприємства.** — 2003. — 304 с.
У пропонованому навчальному посібнику розглядаються діяльність сучасного підприємства як суб'єкта ринкових відносин, його ресурсне забезпечення, інфраструктура та організація виробничого процесу, а також основні фінансово-економічні результати діяльності в контексті сучасного законодавства щодо структурної перебудови, сучасної інноваційної та інвестиційної політики, державного регулювання економіки.
Для студентів вищих навчальних закладів, слухачів післядипломної освіти і працівників, які займаються проблемами виробничого менеджменту і підприємництва.
Ціна 12 грн.

Дахно І.І. **Міжнародна торгівля.** — 2004. — 312 с.
У пропонованому посібнику висвітлено сучасний стан, проблеми й основні тенденції розвитку міжнародної торгівлі як найважливішої складової міжнародної економіки. Посібник можна використовувати при вивченні окремого курсу, а також інших дисциплін, зокрема таких, як «Міжнародна економіка», «Міжнародні економічні відносини» тощо. Подано англо-український глосарій найуживаніших понять у сфері міжнародної торгівлі, тести для контролю знань та інші довідкові матеріали.
Для студентів вищих закладів освіти, а також для всіх, хто цікавиться питаннями міжнародної торгівлі.
Ціна 18 грн.

Замовляйте книжки за телефоном: (044) 4909517

Колпаков В. М. **Методы управления.** — 2003. — 368 с.

В пособии рассмотрена природа методов деятельности человека, показана взаимосвязь методов с принципами, целями, функциями, структурой управления. Охарактеризована структура методов деятельности, предложена классификация методов, дана общая характеристика наиболее используемых методов управления и труда, показаны подходы к их совершенствованию.

Для студентов высших учебных заведений.

Ціна 16 грн.

Литвиненко Я. В. **Сучасна політика ціноутворення.** — 2003. — 240 с.

У навчальному посібнику розглядаються проблеми економічної природи ціни як складової ринкової економіки. Наводиться структура вільної ціни, особливості її елементів, визначаються чинники, що впливають на рівень цін, пропонується класифікація цін за різними ознаками. Розглядаються питання державного регулювання ціноутворення, принципи та методи його здійснення в Україні, а також особливості регулювання цін в інших державах.

Для студентів, аспірантів, які вивчають курс «Ціноутворення», а також для спеціалістів галузі.

Ціна 11 грн.

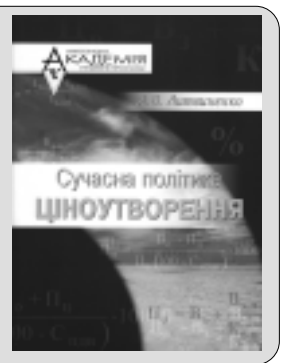

Калина А. В. **Економіка праці.** — 2004. — 272 с.

У навчальному посібнику висвітлюються актуальні питання економіки праці. При підготовці видання використовувалися відомі наукові праці та інші розробки з окремих проблем, що винесені у назви розділів.

Для студентів-бакалаврів і спеціалістів економічних вищих навчальних закладів, викладачів та всіх, кого цікавлять проблеми економіки праці на сучасному етапі.

Ціна 15 грн.

Філімоненков О. С. **Фінанси підприємств.** — 2004. — 328 с.

У навчальному посібнику розглядаються фінанси підприємств і принципи їх організації; грошові кошти, канали їх надходження, порядок зберігання і витрачання; фінансові результати, їх види, порядок формування і розподілу; податки, їх класифікація, порядок розрахунку і сплати в бюджет; організація оборотних коштів і кредитування підприємств; капітальні вкладення, їх види, порядок здійснення і фінансування; фінансове планування, його види і характеристика; зміст і порядок складання фінансового плану підприємства.

Для студентів економічних спеціальностей, які вивчають курс «Фінанси підприємств», і практичних працівників, які займаються питаннями економіки, бухгалтерського обліку та оподаткування підприємств. **Ціна 15 грн.**

Васюта-Беркут О. І. та ін. **Теорія бухгалтерського обліку.** — 2004. — 176 с.

У пропонованому посібнику викладено сучасні теоретичні засади бухгалтерського обліку. Практична частина посібника базується на матеріалах міжнародних і національних стандартів. Наведені завдання й методика їх розв'язання сприятимуть самостійній роботі студентів над опануванням теоретичного матеріалу.

Для студентів економічних спеціальностей коледжів, технікумів і вищих навчальних закладів, а також спеціалістів-практиків.

Ціна 7 грн.

Грідчіна В. **Фінанси (теоретичні основи).** — 2004. — 312 с.

У пропонованому підручнику викладено основи теорії фінансів, наведено структуру й характерні особливості фінансової системи країни, основні напрями фінансової політики, а також концептуальні підходи до формування державного бюджету в умовах ринкової економіки. Розглянуто складові фінансової системи — державні фінанси, фінанси підприємств, страхування, фінанси населення. Особливу увагу приділено фінансовому ринку як механізму ефективного розподілу й перерозподілу фінансових ресурсів. Показано роль різних видів фінансового контролю в забезпеченні функціонування фінансової системи.

Для студентів економічних спеціальностей вищих закладів освіти.

Ціна 20 грн.

філософія та соціологія

Сурмин Ю. П. **Теория социальных технологий.** — 2004. — 608 с.

В пособии рассмотрены основные вопросы теории и практики социальных технологий, необходимость в которых постоянно возрастает в связи с постиндустриальным развитием современного общества. Особое внимание уделено не только осмыслению природы и тенденциям развития социальных технологий, но и их научно-практическим основам, а также роли в современном обществе. При анализе отдельных сфер и направлений применения социальных технологий дано также развернутую характеристику социально-инженерной деятельности, связанной с проектированием и конструированием социальных объектов, явлений и процессов. Кроме того, предметно проанализированы проблемы разработки и внедрения социальных технологий для решения важнейших проблем социального управления.

Для студентов всех образовательно-квалификационных уровней, специализирующихся в области социологии, социальной работы, политологии, психологии и менеджмента, а также для преподавателей, научных работников, управленцев, социальных инженеров, предпринимателей и всех, кто сталкивается в своей деятельности с необходимостью социального реформирования. **Ціна 40 грн.**

Лукашевич М. П. **Теорія і методи соціальної роботи.** — 2003. — 168 с.

У посібнику, підготовленому за програмою навчального курсу «Теорія і методи соціальної роботи» для вищих навчальних закладів України, висвітлено передумови виникнення теорії соціальної роботи в Україні і процес її наукового становлення. Проаналізовано основні сучасні теорії соціальної роботи і розкрито сутність адаптивно-розвиваючої теорії соціальної роботи. Описано систему методичного забезпечення реалізації теоретичних надбань у практичній діяльності соціальних працівників.

Для студентів спеціальностей «Соціальна робота», «Соціальна педагогіка», «Прикладна соціологія», викладачів гуманітарних інститутів та факультетів, соціальних працівників і всіх, хто цікавиться проблемами теорії і практики соціальної роботи.

Ціна 10 грн.

різне

Карпусь И. А. **Французский деловой язык.** — 2004. — 188 с.

Пособие состоит из 12 уроков и грамматического справочника. Первый урок посвящен Франции, а в остальных одиннадцати раскрыты темы деловых отношений — коммерческая переписка и документация, предложение услуг, заказы и их выполнение, рекламации, служебная этика и т. д. В грамматическом справочнике изложены основные морфологические и синтаксические правила современного французского языка.

Для широкого круга лиц, желающих освоить французский деловой язык.

Ціна 7,50 грн.

Здобувачу наукового ступеня. — 2002. — 184 с.

У посібнику впорядковано чинні в Україні нормативно-методичні документи, які висвітлюють особливості підготовки й вимоги щодо атестування здобувачів наукового ступеня в галузі суспільних і гуманітарних наук.

Для молодих науковців та їхніх наукових керівників, а також членів спеціалізованих вчених рад, які беруть участь у підготовці атестаційних документів.

Ціна 8,50 грн.

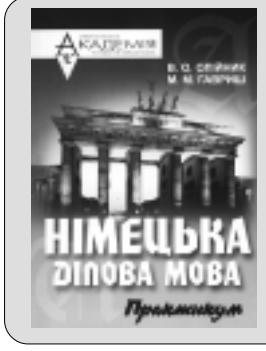

Олійник В. О. **Німецька ділова мова.** — 2003. — 200 с.

Практикум містить оригінальні німецькі тексти за розділами «Політологія», «Соціологія», «Право», «Менеджмент», «Народне господарство». До кожного тексту підібрано вправи для письмового та усного виконання, спрямовані на розвиток лексичних, граматичних, словотворних навичок, практики перекладу, країнознавства. Тексти та завдання розраховано на різний рівень мовної підготовки.

Для студентів, аспірантів, здобувачів, а також для тих, хто самостійно вивчає німецьку мову.

Ціна 10,50 грн.

Туленкова І. М. **Іспанська ділова мова.** — 2004. — 112 с.

Посібник складається з одинадцяти розділів та двох додатків. Кожен розділ присвячений окремій темі ділового спілкування. Лексичний та граматичний матеріали закріплюються системою відповідних вправ.

У додатках подано тренувальні тексти, зразки ділових документів, а також вирази та кліше, найхарактерніші для іспанської ділової кореспонденції.

Для студентів усіх напрямів і спеціальностей, а також для широкого кола осіб, які прагнуть опанувати іспанську ділову мову.

Ціна 7 грн.

Замовляйте книжки за телефоном: (044) 4909517

Наш передплатний індекс — 06896

ПЕРСОНАЛ ЛЮС №3-4

☑ *Конференції*

УКРАЇНА НА ПОЧАТКУ НОВОЇ ЕПОХИ

Цими днями відбулася конференція «Україна на початку нової епохи», організаторами якої були Фонд «Демократичні ініціативи», Медіа-центр «Кандидат», МГО «Інтерньюз-Україна». У конференції, на якій обговорювалися важливі питання і проблеми в Україні, взяли участь відомі політики, громадські діячі та науковці.

Пропонуємо вашій увазі короткі виступи учасників конференції.

Зокрема Василя КУЙБІДИ, заступника голови Народного Руху України, керівника апарату Центрального Проводу Руху, та Бориса ТАРАСЮКА, голови Комітету Верховної Ради України з питань Європейської інтеграції, директора Інституту Євро-Атлантичного співробітництва, голови Народного Руху України.

Василь Куйбіда: «Ми стоїмо на порозі, який розділяє дві епохи»

«Ми стоїмо на порозі, який розділяє дві епохи», — зазначив Василь Куйбіда у своєму виступі і додав, що сьогодні держава і суспільство перебувають у трансформаційному періоді. На його переконання, Україна «має цілу систему конфліктів між державою і суспільством, між державою і людиною. Держава неефективна, бо неефективне саме державне управління. Тому мусимо дуже швидко створити нове ефективне державне управління, щоб мати інструмент реалізації усіх системних реформ».

«За радянських часів головним завданням громадянина було народитися і вчасно померти. Усе інше брала на себе держава. Ми не хотіли будувати таку державу, але наприкінці минулого року з прикрістю констатували, що за 13 років значних змін не сталося. Ми й нині є заручниками дій групи людей, яким дозволили стати при владі. Вони з нами не рахуються, вони нас не слухають і не чують наших думок. Відбулося взаємовідчуження держави і суспільства», — наголосив політик.

«Тому перш за все потрібно змінити парадигму стосунків між державою і суспільством. Влада має будувати партнерські стосунки відкрито і прозоро. Це означає, що інакше мусить функціонувати державний апарат, бо те, як він зараз функціонує, не сприяє порозумінню між державою і суспільством. Тільки співпраця разом з вивільненням енергії суспільства, кожного громадянина дає змогу вирішити проблеми, які стоять перед суспільством. І якщо у цій сфері нічого не зміниться, то всі наші намагання провести реформи кардинально нічого не змінять».

Василь Куйбіда переконаний, що в центрі уваги держави повинна стояти людина з її інтересами. Держава сама створює умови для реалізації своїх інтересів через органи місцевого самоврядування або державної влади. Потрібно змінити ідеологію права, здійснити реформи, засновані на іншій ідеології.

«Досі ми сором'язливо не вживаємо слово «нація», наклавши на нього табу. Про націю не можна говорити, поки не відбулося самоусвідомлення своєї окремішності. Гадаю, листопадові події минулого року дають підстави говорити про завершення процесу націотворення. Нація є. Хоча, як висловився один відомий політолог, нація — це щоденний плебісцит. Так само як і демократія», — зазначив Василь Куйбіда.

На думку заступника голови Народного Руху України, національні інтереси випливають зі світоглядних позицій. Повинна бути вироблена і певним чином інституйована концептуальна влада. Президент держави є Гарантом Конституції, бо в цій Конституції мають бути виписані світоглядні позиції, в які трансформуються національні інтереси.

«І вже тоді, витворивши національні інтереси, можна говорити про національну безпеку, бо її система покликана захищати наші національні інтереси. Якщо ми їх не розуміємо, то про яку національну безпеку говоримо? Це функція президента, і у новій державі президент мусить стати тим інститутом, який виробляє стратегію розвитку усієї держави», — наголосив Василь Куйбіда.

Борис Тарасюк: «Україна має всі підстави, щоб стати провідною країною Європи»

В Україні настає нова доба. Внаслідок Помаранчевої революції у суспільстві виникли нові реалії, які породили серйозні очікування і надії. Новому президенту і новій владі доведеться багато працювати над тим, аби виправдати високі очікування суспільства.

Новий громадянин не дозволить, щоб внутрішня і зовнішня політика лишалися такими, як за режиму Кучми. Нова доба вимагає нових підходів. Як нові підходи можуть матеріалізуватися у сфері зовнішньої політики?

На мою думку, Президент Ющенко і його команда повинні у зовнішній політиці відійти від декларативності, непередбачуваності і непослідовності. Це мають бути ключові елементи зовнішньої політики.

Можу запропонувати формулу, висловлену свого часу міністром закордонних справ Української Народної Республіки Шульгіним: «Зовнішня політика України має бути не просхідною, не прозахідною, а проукраїнською». Треба повернутися до головного пріоритету зовнішньої політики, в основі якої — український національний інтерес.

За нової демократичної України зовнішня політика, на мою думку, повинна повернути належне їй місце, подолати статус, нав'язаний попереднім режимом, — статус вторинності, обслуговування провладної верхівки, самого недолугого президента як «творця» зовнішньої політики і кланів, які його оточували.

Зовнішня політика України повинна забезпечити реалізацію національних інтересів, стати одним з інструментів самоствердження української нації.

На мою думку, зовнішня політика повинна базуватися на таких фундаментальних цінностях, як відстоювання інтересів українських громадян і взагалі національних інтересів. Зовнішня ж політика має бути послідовною і прогнозованою, відкритою і демократичною, ефективною у досягненні по-

ставленої мети. Набути системного характеру і не реагувати на події, як це було за режиму Кучми, базуватися на системі національних інтересів і реалізовувати ці інтереси.

Зовнішня політика має здійснюватися у конституційних і законодавчих рамках. Її слід вивести з площини нинішніх тіньових відносин і неформальних впливів, забезпечити ефективну взаємодію у трикутнику уряд — Президент — Верховна Рада. Міністерству закордонних справ необхідно повернути провідну роль у здійсненні і координації зовнішньої політики.

Україна мусить суворо дотримуватися імперативної норми міжнародного права про дотримання міжнародних зобов'язань — Пакту Сунсерванда. Це має бути обов'язковим у системі наших взаємин, особливо перед міжнародними організаціями, з якими ми уклали цілу низку міжнародно-правових документів, де регулюється сфера демократії і прав людини.

Повинен бути запроваджений суспільний контроль над здійсненням

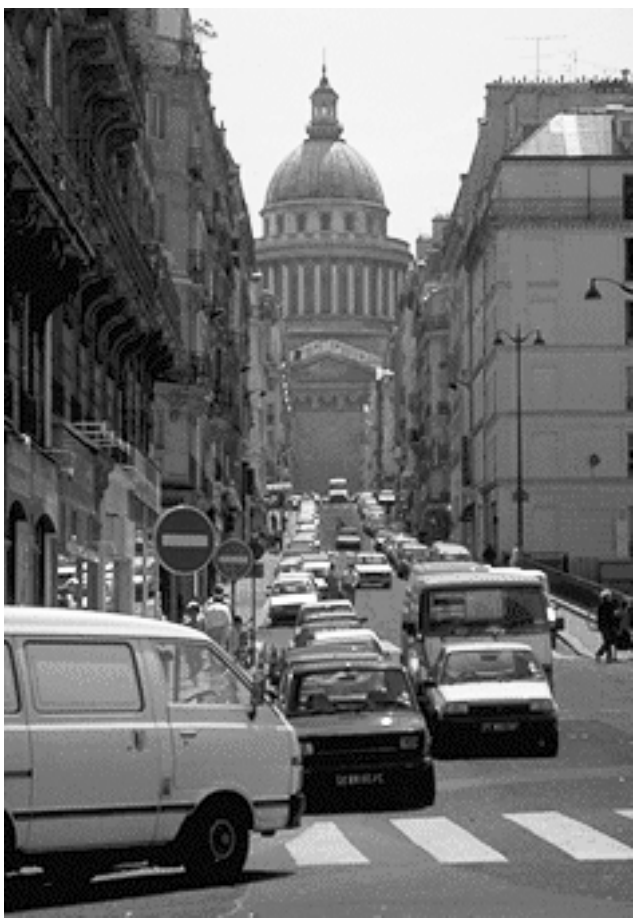

зовнішньої політики — без нього зовнішня політика залишиться сферою вузьких інтересів, на які не впливає громадянське суспільство. Усі актори громадянського суспільства — політичні партії, неурядові організації, засоби масової інформації — повинні мати вільний доступ до висвітлення діяльності зовнішньополітичного відомства, аби максимально професійно викладати мотивацію здійснення тих чи інших зовнішньополітичних кроків.

Зовнішня політика мусить бути прагматичною, не декларативною, як це було за Кучми. Йдеться про реалізацію зовнішньоекономічних інтересів держави. Український бізнес має відчути різницю між старою і новою владою — що нова влада забезпечує зовнішньополітичними інструментами його інтереси, а не інтереси окремих кланів. Для цього треба якомога швидше завершити процедуру вступу до Світової організації торгівлі, що реально вже цього року.

Для реалізації наших зовнішньоекономічних інтересів ми повинні широко застосовувати зони вільної торгівлі, зокрема й з Європейським Союзом. Ми повинні думати про перехід від експорту, переважно індустріального, до експорту послуг, що є загальносвітовою тенденцією.

Уже цього року Україна може отримати статус країни з ринковою економікою, щоб убезпечити свій бізнес від дискримінаційних заходів в антидемпінгових розслідуваннях. Уже цього року можемо розпочати переговори про майбутню зону вільної торгівлі між Україною та Євросоюзом. Реалізація цієї домовленості стане можливою відразу після вступу України до СОТ. Невдовзі ми продемонструємо конкретні досягнення у розвитку наших взаємин з Європейським Союзом і відповідність одній з частин Копенгагенського критерію — стабільності функціонування інститутів демократії.

Ми повинні не лише говорити про своє бажання вступити до Євросоюзу, а конкретними кроками і всередині країни, і поза її межами довести, що народилася нова держава, яка по-іншому ставиться до своїх проголошених цілей.

Я переконаний, що вже цього року ми можемо бути свідками кардинальної зміни ставлення до нас з боку і провідних країн ЄС, і Європейського Союзу в цілому. Ми повинні розпочати реалізацію плану дій, розуміючи його недосконаліть, адже готувався він владою, яка відходить, а виконувати його треба новій владі.

Нам необхідно продемонструвати нашим партнерам, що Україна не лише хоче, а й може бути учасником глобальної системи безпеки. У цьому зв'язку потрібні активні і конкретні зусилля всіх міністерств, передусім Міністерства оборони і Міністерства закордонних справ, у тому, що стосується переведень наших взаємин з НАТО у площину набуття членства.

Для реалізації зовнішньополітичних цілей і завдань мають бути забезпечені і нові організаційні рамки. Треба створити в уряді структуру, яка відповідала б за координацію у напрямі європейської інтеграції.

Через зовнішню політику Україна повинна повернути собі авторитет, довести, що вона є послідовним учасником міжнародних відносин. Наша держава мусить стати одним з провідних учасників європейських процесів, повернути собі роль регіонального лідера, щоб стати однією з провідних країн Європи.

ПЕРСОНАЛ плюс №3-4

Наш передплатний індекс — 06896

☑ *Крапки над «і»*

ПРЯМА МОВА І ЗБОЧЕНА ЛОГІКА

Набирає обертів скандал навколо «звіту про глобальний антисемітизм» Державного департаменту США, що й передбачали тверезі посадовці в США, коли виступали проти ухвалення американським Конгресом сумнівного «Глобального Акту обізнаності і огляду антисемітизму». Держсекретар Колін Павел тоді заявив, що цей закон «підірве довіру до нас і буде розцінений як фаворитизм». Однак за наполяганням ізраїльського лобі, передусім конгресмена Тома Лантоса (до речі, його зусиллями із позаминулорічної резолюції Конгресу зникло визначення українського Голодомору 1932—1933 рр. як акту геноциду проти українського народу), у жовтні 2004 р. цей закон провели у Конгресі.

Міністерство закордонних справ РФ оперативно відреагувало на появу звіту Держдепу США: «Менторство и голословные обвинения считаем прощо неуместными». А керівник фракції Державної Думи Росії Дмитро Рогозін зажадав спростувань і вибачень від США.

5 січня 2005 р. на брифінгу в Держдепі США помічник Секретаря з демократії, прав людини та праці посол Майкл Козак (відомий своєю участю у спецопераціях у Латинській Америці у 80-х та скандальним перебуванням на посаді посла в Білорусі, яку він, зокрема, звинувачував у постачанні озброєнь Іраку) та спеціальний посланець Державного департаменту з проблем голокосту посол Ед О'Доннелл змушені були давати пояснення журналістам (варто зазначити, що тут були передусім американські журналісти з, як свідчать самі запитання, проізраїльською упередженістю). Ретельні стенографісти сумлінно зафіксували навіть «регіт» присутніх, спричинений деякими висловлюваннями цих посадовців.

Майкл Козак

Козак: Ага.

Журналіст: Так от, це антисемітизм чи... може, було б менш, знаєте, шкідливим, якби він сказав «ізраїльський ворог»?

Козак: Ага, я вважаю, було б менш можливим це інтерпретувати як антисемітську заяву. Я не впевнений, що ізраїльтяни не будуть проти цього.

Журналіст: Але триває війна. А на війні є вороги.

Козак: Звичайно.

Журналіст: Очевидно, палестинці та ізраїльтяни. Триває окупація, вони воюють. Вони — вороги. Як правильно їх називати? Коли ви переходите межу антисемітизму? Як ви це визначаєте?

Козак: Для мене одна річ, якщо ви кажете про Ізраїль, з яким ми в конфлікті, і ми не вдоволені, що вони окуповують нашу територію. Замість говорити, що євреї або сіоністи роблять це з нами, а це починає прив'язувати невдоволення... поведінку, якою ви невдоволені, до чиєїсь етнічної або релігійної належності.

Журналіст: А що — термін «сіоніст» є образливим? Я маю на увазі, що у вас є «Сіоністська організація Америки», і вони горді з того, що є сіоністами в цій країні. То це образливий термін, який треба прирівняти до антисемітизму?

Козак: Знаєте, це залежить, коли ви це зустрічаєте. Треба подивитися, що особа каже... ну, що вони намагаються передати.

Журналіст: Ага.

Козак: І знаєте, на це треба дивитися і через расові стосунки. Іноді якась група людей використовує термін зі своїми колегами, ну, як пестливий термін. А інший хтось використовує цей термін в іншому контексті, і це може бути відверто расистською заявою. Ну, я не збираюся з вами вдаватися в граматичні розборки, але... ну, знаєте, це проблема, щоб примусити людей говорити ввічливіше. Це більш ніж серйозна проблема.

О'Доннелл: Я думаю, якщо я тільки можу, ми твердо знаємо, де Ізраїль... ну, відмова у праві Ізраїлю на існування, заперечення голокосту або подвійний стандарт щодо Ізраїлю, або демонізація ізраїльських лідерів. Є приклади, ну, демонізація ізраїльських лідерів, наприклад, у карикатурі, зі свастикою і так далі, ну. Це тип ясних прикладів, де, думаю, всі погодяться, що то є антисемітизм.

Журналіст: О'кей. Посол О'Доннелл щойно сказав, що демонізація ізраїльських лідерів є формою антисемітизму. Ми дивимося американських комедіантів у вечірніх телешоу — Дейва Леттермана, Джея Ліно, які висміюють президента в карикатурах чи як хочте це називайте. І ми не називаємо їх антибушистами та не готуємо про це доповіді. Однак справді, зовсім не зрозуміло, за яким механізмом ви визначаєте, хто є антисемітом? Що є антисемітизмом? Що ви називаєте антисемітськими діями? Чи безпечно сказати, що антисеміт — це будь-який антиюдей, або антисіонізм — це антисемітизм?

Козак: Хочеш відповідати?

О'Доннелл: Ну, я думаю, демонізація, як у тих прикладах, що я навів, де є нацистська свастика, яка, можете уявити, для єврейських громад у Європі, коли... ну, має особливе значення, і коли це прив'язують до лідера Ізраїлю, або, ви знаєте, або до когось подібного, тоді це, я думаю, це ясно, що сприйняття євреїв, які живуть в Європі, тих, ну, про кого ми говоримо, ну, які почувають себе під загрозою. І це створює, ви не можете применшувати, думаю, те відчуття небезпеки від речей, ну, таких, що з'являються в масмедіа в карикатурах і політичних коміксах. Очевидно, багато політичних карикатур не підпадають під цю категорію. Але є деякі, які сприяють почуттю страху і занепокоєння за їхню безпеку, коли подвоюєте це з словесними образами або фізичними нападами, що також є в деяких країнах Європи. Тому я думаю, що такий тип анти... такий тип карикатур або політичних коміксів, або ще чогось є частиною того, що розглядається як антисемітизм.

Журналіст: То що таке антиюдейство та антисіонізм?

О'Доннелл: Ну, я думаю, в нашому звіті ми

намагалися прояснити, що антисемітизм є антиєврейським. Це антиєврейське через релігію або етнічність, або тому, що вони інші. Вони виглядають по-іншому. Вони носять... ну, маленький хлопчик у кипі, або рабин, ортодоксальний рабин на вулицях Європи, на якого напали. Це... ну, я думаю, таким чином я можу відповісти...

Журналіст: Мені цікаво, чи можете ви розвинути думку, про це ви коротко згадали у своєму звіті, що в Європі поширюється антиамериканізм та антисемітизм, антисіонізм. Чи бачите ви розлюченість через політику США, особливо через війну в Іраку, що підбурює антисемітизм та антисемітські напади?

О'Доннелл: Ну, я думаю, тут є кілька елементів. Є антиамериканські почуття, є антиглобалізація, є антиізраїльські і традиційні почуття, що євреї якимось чином контролюють світ, на зразок «Протоколів Сіонських мудреців». І думаю, це найкраще було представлено, і я це бачив, в одній європейській газеті, де... там був показаний президент Буш в Овальному кабінеті з мапою Іраку та рабини-хасиди біля нього, і він планує. Я маю на увазі, все це у такий спосіб подано. І це інтелектуальний тип медіа, але це дуже великою мірою є частина антисемітизму, яким ми, я думаю, всі занепокоєні, включно, я думаю, з європейськими урядами, які це розуміють, і ми також ведемо діалог про це.

Журналіст: Але ви не вважаєте, що антиглобалізація є антисемітизмом?

Козак: Ні-ні. Але це... ось що... я думаю, те, що ми говоримо про деякі антиглобалізаційні почуття, людей, які мають законні або, на їхню думку, законні занепокоєння, і вони мають право на свої погляди на глобалізацію, і це все поєднується якимось чином з цією ідеєю, що євреї керують світом і що глобалізація є провиною євреїв. І я думаю, що одна така річ, яка непокоїть, коли ви починаєте дивитися це в деяких... ну, знаєте, це не тільки такі ультраправі націоналісти-скінхеди. Зараз це деякі справді поважні інтелектуали, які наліво від центру, які проти глобалізації, які починають дозволяти цій гидоті вливатися в їхні промови. І це непокоїть, що це починає... починає переводити законну для дискусії проблему — антиглобалізація або війна в Іраку, або іншу проблему — коли ви починаєте це переводити у виправдання того, щоб говорити, що таким чином ми повинні ненавидіти євреїв, тоді ви переходите межу, на мій погляд. Це не означає, що ви не маєте права ставити під питання всі ці проблеми. Звичайно, це чесна гра. Це те ж саме, якщо казати, ви знаєте, ви починаєте ненавидіти всіх мусульман через політику, яка вам не подобається, однієї мусульманської країни або щось. Ще одне питання і тоді...

Журналіст: Ага, я хочу дуже швидко, а то, ви знаєте, ми вдаємося в деталі. Проблема позбавлення. Я маю на увазі, ну, в університетах, там великі зусилля позбутися Ізраїлю через, як вважають, його дискримінаційну політику проти палестинців. Нещодавно Пресвітеріанська церква вирішила позбутися компаній, що мають бізнес з Ізраїлем. Чи буде розглядатися як антисемітизм, або чи ви торкаєтеся цього питання?

О'Доннелл: Я думаю, такий вид проблем треба обговорювати між релігійними громадами. Ви говорите про Пресвітеріанську церкву....

Журналіст: Пресвітеріанську церкву, ага...

О'Доннелл: ...і керівництво єврейської громади у США. Гадаю, такий діалог потрібний між релігійними громадами.

Журналіст: Ну, тут трохи більше, ніж... вони проти компанії «Катерпіллар». Вони забрали свої гроші з компанії, бо вона бере участь у руйнуванні земель, оливкових дерев, будівництві муру (мається на увазі велика громадянська кампанія бойкоту компанії «Катерпіллар» у США, яка постачає Ізраїлю бульдозери, якими руйнують помешкання палестинців та їхні господарства на окупованих територіях, а також будують мур, що було засуджено і ООН, і Міжнародним судом у Гаазі. — **Ред.**). Гадаю, це специфічна проблема. То це не розглядається як антисемітизм?

Козак: Це може бути дуже неправильно керованим, але це не обов'язково антисемітизм.

(Регіт у залі).

Журналіст: Я пам'ятаю, як держсекретар якось сказав, що антиісламізм також зростає у світі. Чи планує Держдепартамент щось на зразок звіту про антисемітизм? Бо навіть тут, у США, зростає число злочинів через ненависть до мусульман і арабів. Після 11 вересня мусульманські організації Америки зареєстрували зростання на 60 відсотків злочинів через ненависть проти мусульман. Чи плануєте ви робити щось схоже з антиісламізмом?

Козак: Ну, немає поточних планів робити спеціальний, окремий звіт про це, справді ні. Знову скажу, що ми не робимо звіт про самих себе у наших власних річних звітах, отож цього ви там не знайдете, а от про інші країни — так...

Ця риторика посадовців Держдепу свідчить про їхнє елементарне невігластво, зумисне перекручування, «чванливий і зарозумілий підхід навіть до друзів і союзників», як писав у відкритому протесті ветеран американської дипломатії Д.Б.Кіслінг.

Всеукраїнське громадсько-патріотичне об'єднання «Український вибір» разом з іншими патріотичними громадськими організаціями закликає МЗС України, профільні Комітети Верховної Ради України, патріотичні політичні партії і рухи України дати відсіч ганебним спробам навісити ярлики на Українську державу і український народ.

ВГПО «Український вибір» вимагає від Надзвичайного і Повноважного Посла США в Україні Джона Гербста спростувань і вибачень за завдані ними образи.

Інформаційно-аналітична служба ВГПО «Український вибір»

Наш передплатний індекс — 06896

ПЕРСОНАЛ плюс №3-4

☑ *Овва!*

МАЙСТЕРНЯ... ПЛАГІАТУ?

До редакції інтернет-видання «Телекритика»

Як фахівець, який більше десяти років вивчає проблематику громадського мовлення, я з інтересом (а то й посмішкою) стежу за дискусією, що розгорнулася навколо перспективи створення громадського мовлення в Україні.

Опублікований «Телекритикою» 10 січня 2005 року матеріал під назвою «Суспільне мовлення: різдвяна казка чи близька реальність?» за підписом «президента Академії української преси» (цікаво, що, як свідчить її вебсайт, у цій «Академії» аж чотири (!) працівники включно з президентом) професора Інституту журналістики Валерія Іванова. Редакцією «Телекритики» цей матеріал презентовано як «постановчу статтю». Тому варто поставити їй у провину ту ваду, що в «постановчій статті» немає, як годилося б, посилань на першоджерела, хоча вона містить чимало статистичних даних, згадувань про законодавчі та нормативні акти тощо.

Ще 1998 року Київський національний університет ім. Тараса Шевченка видав затверджений Вченою радою Інституту журналістики навчальний посібник — Слісаренко І.Ю. Засади громадського мовлення. Світовий досвід та перспективи для України: Матеріали до лекцій зі спеціалізації «Міжнародна журналістика» для студентів Інституту журналістики. — К.: РВЦ «Київський університет», 1998.

Я дуже тішуся, що моя скромна праця і донині не залишає байдужими, зокрема професора Іванова. Так, у його «постановчій статті» читаємо: «Треба відмітити, що станції, що бажають приєднатися до служби публічного мовлення, мають задовольняти ряд вимог. По-перше, їх мовлення за змістом має носити освітній характер, забезпечувати громадян об'єктивною інформацією та висвітлювати суспільну проблематику. По-друге, станції мають бути цілком незалежними від впливу не тільки адміністративних органів, але також будь-яких політичних та релігійних організацій. По-третє, у фінансовому плані станція не має вести рекламну чи іншу комерційну діяльність».

1998 року у згаданому вище навчальному посібнику я, грішний, писав:

«Станція, яка належить до американської Служби Громадського Мовлення або така, що бажає залучитися до Громадського Мовлення, мусить дотримуватися ряду вимог. Насамперед за змістом свого мовлення вона повинна відповідати освітнім цілям, забезпечувати потреби громади в отриманні інформації та висвітленні суспільних проблем. Кожна станція має відкритий список для громадської інспекції, куди заносяться проблеми, що хвилюють громаду, тематика програм, у яких вона зацікавлена. Програми станції мусять бути позбавлені впливу будь-яких політичних партій або угруповань, а також бути вільними від впливу релігійних організацій. В економічному плані така станція не повинна мати фінансування за рахунок рекламної діяльності, оскільки Громадське Мовлення не переслідує комерційних цілей». (С. 3)

По сьогодні я свято вірив, що це моє — авторське — визначення, оскільки перелік цих вимог я не запозичив із законодавства США чи нормативних актів Служби Громадського мовлення, а узагальнив за результатами особистих інтерв'ю із керівниками Служби Громадського мовлення та Федеральної комісії комунікацій США під час зйомок документального фільму про американське громадське мовлення ще в 1993 р.

Понад те, я не маю нічого проти «творчих запозичень» подібного гатунку, за які, правда, карають навіть студентів. Тим паче, коли «запозичує» не якийсь там «проффесор», а «член комісії журналістської етики». Я тільки попросив би, аби позичальники не примітизували і не спотворювали першоджерело, адже тоді читач отримує неповну, а то й недостовірну інформацію.

Особливо це прикро, коли наводяться конкретні цифри. В.Іванов пише: «Гроші до ВВС надходять як абонентська плата. Вона вноситься до бюджету у вигляді ліцензії, яку має раз на рік придбати кожен власник теле-, радіоприймача. Коштує така ліцензія приблизно 90 фунтів».

І я так писав у 1998 р.: «Бі-Бі-Сі отримує кошти за рахунок абонентської плати. Кожний власник теле- і радіоприймача повинен раз на рік купувати ліцензію — сьогодні вона коштує близько 90 фунтів стерлінгів». (С. 9)

Але ж на дворі вже, слава Богу, 2005-й! І вже в період 2003—2004 рр. ліцензія коштувала 121 фунт стерлінгів! А от радіо вже є безкоштовним, тобто власники радіоприймачів ніц не платять (див. вебсайт ВВС — www.bbc.co.uk/info/licencefee/).

Подібне неподобство із цифрами (відсотки, суми) і в описі «постановчим професором» американського громадського мовлення.

Не буду перевтомлювати читачів подальшими порівняннями (хоча «іх єсть у мєня»). Скажу тільки: не стидайтеся, якщо чогось не знаєте, питайтеся! Смачного!

Ігор СЛІСАРЕНКО, доцент, кандидат філологічних наук

Від редакції. Редакторка «Телекритики» Н.Лігачова підтвердила отримання листа як справедливість поставлених питань. Утім, лист не опублікували й досі і жодних вибачень автор не отримав. Воно й не дивно. Валерій Іванов і Наталя Лігачова разом годуються у фондах заокеанських добродійників.

☑ *На часі* **Ольга ВАУЛІНА**

АВТОРСЬКЕ ПРАВО ТА КОНТРАФАКТНЕ ЛІВО

Якщо є задача, то має бути і її розв'язання. Це знає кожен школяр. І не лише. Приміром, на розв'язаннях хімічних задач для 8 — 11 класів спеціалізується якесь харківське ТОВ «ББН». Керуючись комерційними інтересами, воно взялося допомогти школярам і надрукувало для них «шпаргалку» — «Рішення завдань і вправ з хімії» до підручника О.Г. Ярошенко, В.І. Новицької. Зручна для ледарів штука. Думати не треба. Варто лише переписати умови задачі з підручника, а згодом — її розв'язання з «допоміжної» літератури. Руки тренуються — мозок відпочиває.

Та ось проблема. Цим твором підприємство порушило український і міжнародний закон про авторське право.

А виявилося це випадково. Якось директор столичного видавництва «Станиця» Юрій Горулько-Шестопалов побачив цю книжку у продажу. Увагу привернула обкладинка із зображенням титульного листа підручника задач з хімії, який «Станиця» офіційно видає вже не перший рік.

Юрій зв'язався з харківськими «колегами» і поцікавився, чи вважають вони свою продукцію коректною і на якій підставі вона «знайшла своїх читачів». Адже жодних письмових угод з власником суміжних прав або авторами збірника задач, умови яких використовувалися в «шпорі», не було.

Зиск для «ББН» від виробництва «допоміжної» літератури чималий. Однак Горулько-Шестопалов подивився на цю книготворчість з легітимної точки зору і запропонував по-доброму вилучити з продажу наклад. На контакт харків'яни не пішли, хоча і обіцяли...

Тоді Юрій пише листа у відповідні правоохоронні органи Харкова з проханням вжити заходів до «піратів». Схоже звернення він паралельно надіслав до Українського агентства з авторських та суміжних прав.

З відповіді агентства випливає, що ТОВ «ББН» своїми діями порушило закон про авторське право, а також статті Цивільного і Кримінального кодексів України.

Тим часом розслідує справу і держслужба з боротьби з економічною злочинністю УВС Харківської області. Листування з правоохоронцями, як і слід було очікувати, триває довго і з усіма бюрократичними атрибутами.

Директор «Станиці» дійшов навіть до Генпрокуратури, звідки отримав відповідь — усе, мовляв, під контролем. З того часу минуло півроку...

У приватних розмовах Горульку-Шестопалову кажуть, що харківська книжка — це одне, а ваш підручник — зовсім інше. Хоча в агентстві з авторських і суміжних прав цей твір класифікували як «похідне»: не було б підручника — не було б і харківської книжки. А поки легітимне і контрафактне видання продають на радість ледачим учням як наглядний докір тим, хто в нашій державі відповідає за інтелектуальну власність і має захищати авторські права.

☑ *Фабрика брехні* **Марта БОРИСЕНКО**

«КІНА» НЕ БУДЕ?

Щось незрозуміле відбувається навколо гучно заявленого проекту — фільму про Україну, який мав бути реалізований спільними зусиллями українського бізнесмена, мільярдера Віктора Пінчука (статки якого, за даними польського журналу Wprost, становлять 2,5 мільярди доларів) та всесвітньо відомого режисера — американця Стівена Спілберга.

На своїй прес-конференції 12 січня Віктор Пінчук заявив, що вже навіть домовлено з митцем-оскароносцем про зйомки, сам він у цьому проекті буде співпродюсером, а також повністю візьме на себе його фінансування. З цією метою він останнім часом кілька разів відвідував США, де мав зустрічі зі Стівеном Спілбергом. «Ми домовилися, що він робитиме фільм про Україну, і з ним уже підписано документ, що він буде продюсером цього фільму», — стверджує В.Пінчук.

Однак буквально за кілька днів після цієї заяви наче з'явилася інша інформація з-за океану — Спілберг не зніматиме фільму про Україну. Про це в інтерв'ю ЗМІ заявив його продюсер Джеррі Льюїс. Наразі лише обговорюється проект «документального фільму, що грунтуватиметься на свідченнях українців, які вижили під час Голокосту». Фільм «буде створено для Фонду візуальної історії тих, хто пережив Геноцид». (Цей фонд Спілберг заснував після того, як зняв свій фільм «Список Шиндлера».) Виявляється, такі самі документальні стрічки будуть зняті ще у п'яти інших країнах. А загалом за останні десять років зібрано вже понад 52 тисячі свідчень тих, хто пережив Голокост. Як зазначив пан Льюїс, «Спілберг не зніматиме ці фільми. І досі не вирішено, хто займеться зйомками стрічки в Україні».

Отже, тепер все зрозуміло. Пишно розрекламований Пінчуком фільм про Україну насправді є частиною світового масштабного кінопроекту свідчень про Голокост. І його українська частина має відбити трагічний український фрагмент Голокосту — Бабин Яр, у якому наприкінці вересня 1941 року було знищено понад 30 тисяч євреїв. Саме ця жахлива сторінка історії має стати головною темою фільму. Однак у Бабиному Яру фашисти протягом двох років — з 1941 до 1943, аж до звільнення Києва, — знищили понад 150 тисяч людей: і військовополонених, і просто мирних киян. Однак ці жертви до згаданого вище проекту не потраплять.

Безперечно, долучитися до створення всесвітнього мартирологу жертв Голокосту — шляхетна справа. І взяти участь у цьому проекті Україні, на території якої фашисти чинили жахливий злочин, — необхідно. Зворушує і заслуговує на глибоку шану той факт, що одна-єдина людина одноосібно бере на себе всі фінансові витрати, пов'язані з цим проектом. Та не треба узагальнювати і заявляти, що йдеться про створення фільму про Україну. Бо якщо так, то варто було б у цьому фільмі (а задана тональність — трагічна історія України, принаймні у XX столітті) розповісти про не менш трагічний (і масштабніший у національному вимірі) ще один геноцид, якого зазнала Україна, — Голодомор 1932—1933 років. Можливо, панові Пінчуку як єврею тема Голокосту більше болить, але ж від Голодомору загинули мільйони українців — українців не за етнічною ознакою, а за належністю до землі. І українських євреїв серед них, напевно, загинуло не менше, ніж від Голокосту. А ще — масові репресії 20-х та 30-х років, знищення культурного шару української інтелігенції.

До того ж мегапроект про Україну до снаги подолати саме українським кіномитцям (Сергію Буковському, наприклад, лауреату Шевченківської премії, авторові дев'ятисерійного документального фільму «Війна. Український рахунок»). Водночас можна було б зробити ще одну добру справу — започаткувати справжній український кінопроект, що сприяло б відродженню вітчизняного кінематографу. А враховуючи наявність у пана Пінчука власної де-факто телеімперії, — через телеверсію цього проекту долучити якомога більше українців до справжньої історії їхньої Батьківщини. З огляду на нагальність такої просвітницької місії та необхідність негайного відродження національного кіномистецтва, це був би справді патріотичний і розумний крок. І, до речі, коштував би набагато менше.

Хоча в такому разі участь пана Пінчука не набула б такого рекламного розголосу, як за умови залучення до проекту гучного імені Спілберга. Доречно пригадати, що пан Пінчук давно вже відомий як меценат. Щоправда, його меценатство обов'язково пов'язується з чимось уже доволі відомим та розкрученим. І що ще прикметно, меценатство його має здебільшого космополітичний характер. Так, він давно спонсорує відомий і вельми успішний московський театр Лєнком (до речі, не такий вже й бідний).

Шкода, що пан Пінчук увів в оману українців. Бо створення саме з його ініціативи фільму про Україну — це блискуча ідея. І для України, і для нього особисто. Завдяки їй сам пан Пінчук мав би неабиякий моральний зиск, зажив би саме в Україні слави справжнього мецената. У променях якої, можливо, потьмянішала б справа «Криворіжсталі». Адже людина, що «збила» свої велетенські статки на кримінальній приватизації державної, всенародної власності завдяки близькості до найвищої влади, могла б віддячити бодай у такий спосіб Україні, за рахунок якої вона стала мультимільярдером.

На жаль, Пінчук цей шанс зігнорував.

Наш передплатний індекс — 06896

Полеміка

«ЗОВНІШНЮ ПОЛІТИКУ ПОТРІБНО НАПОВНЮВАТИ ЕКОНОМІЧНИМ ЗМІСТОМ»

Яким бути зовнішньополітичному курсу України? Про це в студії Громадського радіо з ведучим Ігорем Слісаренком розмірковували Надзвичайний і Повноважний Посол України, радник Голови Верховної Ради України Юрій Щербак і директор міжнародних програм Центру імені Разумкова Валерій Чалий

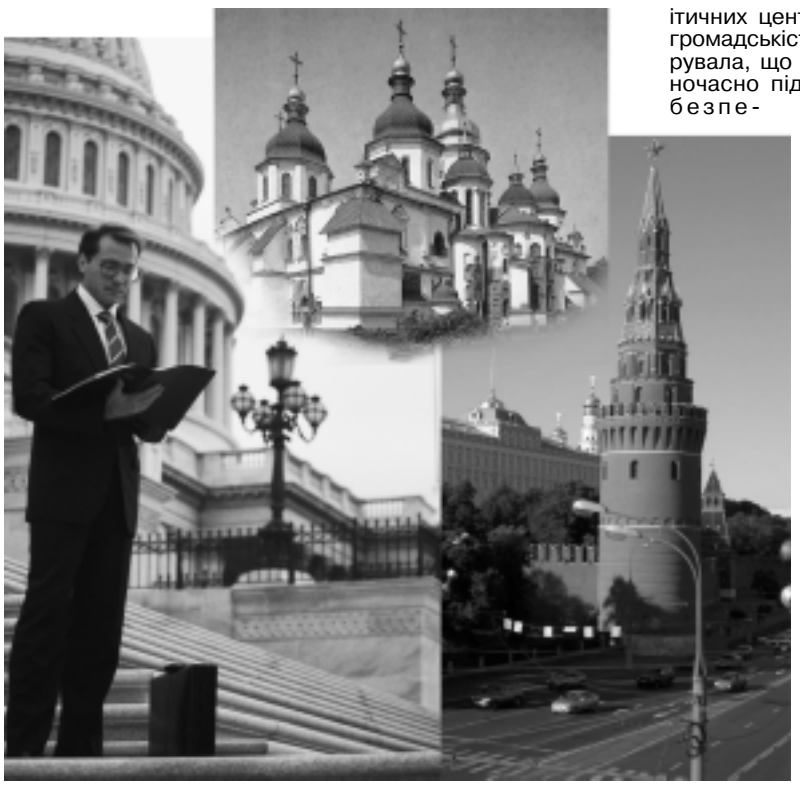

Ігор Слісаренко: Свій перший закордонний візит Президент України Віктор Ющенко здійснить до Москви. Це певна традиція, певний ритуал, який ні до чого особливого не зобов'язує, чи необхідність, пов'язана з українськими національними інтересами?

Юрій Щербак: Я сказав би, що це необхідність. І необхідність дуже значуща. Вона пов'язана з великими комплексами , які є і в Ющенка, і в Путіна. Президента Ющенка брутально оголошували ворогом Росії і всього російського. І щодо цього у нього виробився певний комплекс. А в президента Путіна — через те, що вся міжнародна преса засудила його за два привітання Януковичу з нагоди «перемоги» на виборах. Відомо, що кілька мільйонів голосів вони втратили внаслідок втручання у внутрішні справи України, а також через сумнозвісне інтерв'ю Путіна, яке той дав з Адміністрації Президента України. І Ющенку, і Путіну треба, образно кажучи, зберегти обличчя. І я нічого поганого не бачу в першому візиті до Москви, бо все вирішують не ритуали і жести, а конкретні справи. А ми побачимо, які вони будуть.

Валерій Чалий: Тут є кілька аспектів. По-перше, важливість російського на-

пряму для зовнішньої політики України. Це буде завжди традиційно, бо на півночі України завжди буде Росія, а не, скажімо, Канада чи якась інша країна. По-друге, у нас є дуже багато того, що нас об'єднувало в минулому і що об'єднуватиме в майбутньому. Інша справа те, про що говорив Юрій Миколайович: про комплекси. Таке рішення Ющенка свідчить, що в нього немає образи на деякі дії. Гадаю, будь-хто на його місці мав би право на образу. Її причина — особлива позиція Росії у виборах в Україні. Якщо говорити відверто, там були елементи втручання у внутрішні справи. Однак Ющенко розуміє важливість російського напряму. І візит до Росії цілком логічний. Однак я був би нещирим, якби не сказав: такі візити потребують підготовки. Вони мають бути не символічного характеру, а скерованими на результат. Ющенко і люди його політичного оточення готувалися не тільки до можливої перемоги, а й до дій після перемоги. Однак я все ж таки використав би додатковий час для серйозної підготовки до такої поїздки. Боюся, що в такій серії різних візитів до Давосу, Європарламенту, Росії можна втратити конкретні результати. Якщо цим результатам ще не надається значення, то за цим повинна бути вже серйозна розмова з усіх ключових питань, до того ж не тільки на рівні президентів, а й у ширшому колі. Зокрема у відносинах з Російською Федерацією. Росіяни вже інвентаризують усе, що є в наших відносинах. Наскільки я знаю, вони досить уважно стежать за тим, що зараз тут відбувається, які надходять пропозиції щодо відносин з Росією. Вони проводять роботу. І я гадаю, це важливіший напрям. Є зацікавленість. Зараз є групи, які, навіть тоді, коли реалізовувався спецпроект Путіна з виборів в Україні, займали конструктивну позицію стосовно нового Президента Ющенка. Зараз кількість цих людей у Росії зростає, зараз вони формують фактично схему взаємовідносин з Україною.

Ігор Слісаренко: Пане Валерію, росіяни впливають чи намагаються вплинути на процес прем'єріади і кадрових призначень, наприклад, міністра закордонних справ України?

Валерій Чалий: У нас була практика, коли ми, м'яко кажучи, радилися у Кремлі щодо призначення міністра. І не тільки в Кремлі. Однак ще є такий момент: якщо країни — стратегічні партнери (це стосується і Росії, і Сполучених Штатів, і Європейського Союзу) прагнуть швидко поглибити двосторонню співпрацю, тоді, мабуть, потрібні певні консультації. Однак це не означає, що у своїх внутрішніх рішеннях ми повинні орієнтуватися на зовнішні вказівки. Це елемент консультації, а рішення завжди за Президентом України.

Юрій Щербак: Щодо першого візиту Ющенка до Москви — подивімося на нього як на певний церемоніальний жест, важливий жест у північний бік. Однак їхати туди без концепції, без міністра закордонних справ і без нового посла України в Москві навряд чи доцільно. Тому це може бути візит на дві—три години — церемоніальний обід і не більше. До Москви треба поїхати з державним візитом, з усіма церемоніями, пройти через Георгіївський зал Кремля. Коли Кучма вперше прибув туди з державним візитом, він їхав з міністром закордонних справ, з міністрами, які підписували угоди. Ми тоді готувалися день і ніч. Саме таким має бути справжній візит.

Ігор Слісаренко: Недавно новому Президенту презентували рекомендації комісії «Блакитної стрічки» під егідою ООН. Це показник великих громадських, інтелектуальних і наукових очікувань від нової влади. А ще потреба оновленого зовнішньополітичного курсу.

Валерій Чалий: У чому відмінність цього проекту? Тут є два моменти. По-перше, це добрий приклад співпраці експертів з неурядових аналітичних центрів. По-друге, громадськість продемонструвала, що вона може одночасно підтримувати забезпечення верховенства права в Україні під час проведення виборів і думати над пропозиціями до нової влади. Ми запропонували план дій і заходів, розрахованих на перший період президентської діяльності. І ці пропозиції стосуються двох аспектів: це вирішення проблем, які виникли останніми роками в Україні в зовнішньополітичних напрямах, і друге — конкретні пропозиції щодо підвищення ефективності зовнішньої політики. З чим ми в першу чергу зіткнулися? Зі сприйманням зовнішньої політики України як непослідовної, непрозорої. Тепер нова влада побачить багато нових для неї документів, які вона просто не могла бачити раніше, навіть перебуваючи в парламенті. Адже не секрет, що деякі угоди якщо не були таємними, то їх підписували в обхід парламенту, без врахувань позиції профільних міністерств, зокрема Міністерства закордонних справ.

Юрій Щербак: Гадаю, що порушувалися існуючі угоди і юридичні документи, бо ті, хто приймали рішення, робили це за радянським стилем: перший секретар і перший секретаріат збиралися і сказали: «Ми це зробили». Ви погоджуєтеся з тим, що під час підписання тих угод були порушені й певні юридичні документи.

Ігор Слісаренко: Чи не тому, що був тіньовий уряд — Адміністрація Президента, фактично підпорядкований указам президента і Міністерства закордонних справ.

Юрій Щербак: Такий стиль президентів, а Конституція дає право президенту.

Валерій Чалий: Звичайно, Конституція дає право президенту керувати зовнішньою політикою, але вона не дає цього права апарату президента — Адміністрації Президента. Одна з наших пропозицій стосувалася саме уникнення дублювання, аби надати Міністерству закордонних справ притаманні за законодавством функції координації зовнішньополітичних дій. Крім того, скоротити головне управління зовнішньої політики. Фактично ліквідувати його, створити службу радників. Тобто притаманні функції в цій сфері віддати президенту, а МЗС, звісно, підпорядковано саме йому.

Юрій Щербак: Валерію Олексійовичу, не забувайте закон Паркінсона: ви ліквідовуєте — воно розростається. Наприклад, призначають вас радником Президента з питань зовнішньої політики. Ви заходите до свого кабінету, вам треба підготувати десять тез на найближчі три дні. Помічників — катма. Спершу ви просите три—чотири ставки, потім — до двадцяти п'яти. Я простежував, як все це починається.

Ігор Слісаренко: Так, але контролювати треба.

Валерій Чалий: Питання не в кількості людей. Питання у співвідношенні кількості з якістю і власне в дублюванні функції. Однак це одне з питань. Найважливіше зараз, аби всі відносини в Україні на міжнародній арені були міжНАРОДними. Ключове слово — народи, а не тільки кабінети президентів, як це відбувалося з Російською Федерацією. Де у нас міжнародні відносини зі США? Так, іноді до нас приїздять відомі експерти, які раніше займали високі посади, однак темою їхніх обговорень є Україна в контексті більш глобальних процесів — Європа, Росія, США, Трансатлантичне співробітництво, нові загрози безпеці. Досить великий дефіцит українсько-американської розмови про двосторонні відносини, про формати цих відносин, про те, які тут мають бути пріоритети. І якщо говорити про цей напрям, то ми якраз і пропонуємо розширити базу цих відносин, зокрема повернутися до співпраці комісії Україна — США з відповідними комітетами. Однак, можливо, потрібно говорити і про якісь експертні форми, про бізнес-форуми, про більш активні контакти. І що найважливіше у відносинах США і України після інавгурації двох президентів, то це взаємовідносини двох країн, їх лобіювання на різних напрямах у США. Я згадав, коли один з наших прем'єрів замість зустрічі з Біллом Гейтсем у Києві надав перевагу чи то футбольному матчу, чи ще чомусь.

Юрій Щербак: Білл Гейтс вибирає, з ким з президентів зустрічатися, а не вони його вибирають.

Валерій Чалий: Так, це правда. Під час Помаранчевої революції навіть в американському метро можна було надибати на матеріали про Україну. Треба використати цю увагу до України. Чітко дотримуватися зобов'язань, що грунтуються на національних інтересах. З одного боку, швидко розчистити ці авгієві конюшні, а з іншого — показати нове обличчя влади, показати, чим саме воно нове. Треба бути послідовним, прозорим, зрозумілим для партнерів, для своїх людей, для народу, щоб зовнішня політика допомагала у вирішенні питання внутрішньої трансформації.

Юрій Щербак: Те, що ми будували усі ці тринадцять років, не було таким вже й поганим. Та зараз ми починаємо будувати Україну-2. Як вона впишеться в глобальний контекст? Яким є той глобальний контекст? На мій погляд, виникають світові загрози.Так, вузька група спеціалістів розуміє, що закінчуються обмежені резерви енергоносіїв. І тому вся стратегія США спрямована на домінування над двома архіважливими регіонами, першою чергою, це арабський світ, Перська затока і регіон Каспійського моря. Азербайджан, Туркменістан, Грузія, Казахстан — це вузол, на який зав'язана Росія та Іран. І ми дуже близько до цього регіону. Ми маємо виклики серйозні — геополітичні, геостратегічні. Помаранчева революція дає можливість Україні багато чого в її зовнішній політиці почати з нової сторінки. Це не означає, що треба розігнати Міністерство закордонних справ. Я переконаний, там дуже багато відданих патріотичних людей і фахівців. Однак іноді його діяльність асоціювалася з радянськими часами. Усе це має залишитися в минулому. Міністерство мусить бути головним органом, щоб міністр був співтворцем, щоб він був принаймні в ранзі віце-прем'єр-міністра, мав свою концепцію. Можливо, треба призначати не кар'єрного дипломата — Олдбрайт чи Шульц по завершенні своєю кар'єри держсекретарів не йшли працювати послами. Треба переглянути політику — так, як це робиться в Канаді: всенародно. Кожна людина може дати свою пропозицію щодо зовнішньої політики. Звичайно, свої економічні інтереси нині треба захищати в глобалізованому світі, думати, що станеться, коли ми вступимо до СОТ, які проблеми виникнуть зі вступом до ЄС. Так, наприклад, у Канаді блискуче поєднали два міністерства — є міністр закордонних справ, а є міністр зовнішньоекономічних зв'язків. У нас же немає ні Міністерства торгівлі, ні Міністерства зовнішньоекономічних зв'язків. У нас колишні радянські кадри звикли до політичних декларацій: ось вони підписали якийсь папірець і вважають, що виконали свою функцію. Нам же треба наповнювати зовнішню політику не деклараціями, а економічним змістом.

☑ *Поетичні обрії*

Олександр КАВУНЕНКО

МАЛЮНКИ НЕЗБАГНЕННОГО БУТТЯ

Колись ще Плутарх зауважив, що поезія — це живопис, який говорить, а живопис — поезія, яка мовчить. Думка ця пригадалася мені, коли поринув у почуттєву стихію книги Володимира Гаптара «Дикого терену сад»*.

По-перше, і справді — сад! Сад, повний див і відкриттів, несподіванок і душевних прозрінь; сад, у якому хочеться поблукати разом з ліричним героєм віршів, погомоніти про найсокровенніше, вгледітися у щось і тобі до болю дороге. Сад, який то квітне, то раптом струсоне землю блідими галузками блискавок, а потім знову притишиться, таємниче зашелестить устами дощу, вдихне на повні груди ковток свободи, позбавлений миттєвого страху, гармоніюючи з тим чи іншим настроєм ліричного героя.

По-друге, недаремно ми згадали Плутарха, бо вірші Володимира Гаптара, вміщені в книзі, — то своєрідні малюнки змін, що відбуваються в природі і на тлі її, — найтонших порухів людської душі. Досить часто настроєво-елегійний тон у Гаптара передається через пейзажі осені, хоча поет вбирає серцем принади рідної природи будь-якої пори, являючи читачеві, зокрема, виразну чорно-білу графіку зими:

Ліщина в січні тонша
осочини,
Ось-ось і полетить, така
легка,
І протяг даль
простуджену
прочинить,
І кожна віть
обізветься стрімка.

Малюнок художнім словом, щоразу ажурніший, вишуканіший, вельможніший, розкривається перед тобою з кожним наступним віршем, зачаровує новизною відчуттів, небанальним поворотом сюжету, незрідка — надзвичайно напруженим і драматичним:

Повернувся із дому,
а дому — нема.
Тільки вітер літа
бур'янами,
І небесних потоків
стрімнина пряма,
Й електричний мороз
під ногами.

У знайомого глинища
пустку гулку
Кинув грудку, як
пташку на волю.
Обернувся й ступив
у холодну ріку,
Аж по серце
глибокого поля.

У стислій біографічній довідці, що на обкладинці книги, зазначено, що Володимир Гаптар народився в селі Орловці на Черкащині, тож як людина й художник слова зростав і виховувався на вольовому прикладі батька-поета, природній мудрості діда-ся, на безмежній маминій доброті, народній пісні та моралі. Багато чув про історію козацького краю від своїх рідних, яким пізніше присвятив вірші, від односельців. А ще більше читав. Українську й зарубіжну класику, сучасних авторів — скоріше навіть не для себе, а для батька, який, на жаль, мав дуже слабкий зір. До поетичного слова Володя приохотився завдяки Гаптареві-старшому. Почав писати вірші й малювати, і ці дві пристрасті проніс через усе своє життя. Навчався в Московському літературному інституті, тривалий час працював як журналіст і видавець. Уже мешкаючи в столиці, видав кілька поетичних книг, став лауреатом премії імені Андрія Малишка. І щоразу з особливо щемким відчуттям вертався туди, де виколисала його мама й рідна природа, написав дуже багато віршів-згадок, віршів-одкровень. Один з них так і називається: «Повернення».

Вітер із степу летів
і летів,
Довго, до пізньої ночі,
Ніби уперше
в своєму житті
Він повернутись
не хоче
У рідне, недавнє
іще село,
Звідки усі ми летіли...
Стало ще легше,
так легко було,
Ніби душі без тіла.

У віршах В. Гаптара про дитинство позірна хлопчача розбишакуватість поєднана з недитячим усвідомленням життєвих реалій, зокрема — повоєнних, автор підкреслює це переходом зі строфічного на зовні прозовий рядок. Хоча поетична напруга, внутрішня динаміка художньої оповіді від того не стає меншою. Автор ніби зумисне відводить погляд читача від антуражу організації думки, запрошуючи його натомість піти в глибину того, про що говорить поетове серце.

Родом із села, Володимир Гаптар відчуває увесь драматизм урбанізації, відірваність від природи, заміну простих і ясних життєвих істин нічим не виправданим забуттям того, звідки людина вийшла і куди повернеться, звершивши своє земне коло.

Червоно-чорний захід.
За стіною
Кляне старий холодну
смерть свою —
Він завтра буде вже
в раю
І хоче попрощатися
зі мною.
Я йду до нього.
Пляшечка вина.
Сорочка біла —
так воно годиться...
Вікно відкрив —
внизу гуде столиця.
Усіх згадав —
і вийшов із вікна.

Ритми й красу давнього столичного міста, в якому пощастило жити, поет увібрав і передав серцем у віршах «Старий Поділ», «У Києві грудневому туман...», «Перед грозою», «Нічний вірш», «Солодкий кисень з крони витіка, Натомість чад усотує коріння» та в багатьох інших.

У Гаптаревих поезіях так званого київського циклу трепетно пульсує «ностальгія за справжнім» — за щастям опинитися десь у куточку незайманої природи, побути там поруч з друзями, які відчувають радість життя мов єдине дихання з тобою. Він оспівав побратимство, в якому душу кожного гріє щирість і надійність, оживає щось давнє, гуртове, непереможне.

Дивовижний звукопис вплітається у візерунок вірша, творячи співзвуччя-перегуки, особливу мелодику строфи. Не випадково на слова Володимира Гаптара створено чимало пісень, одна з яких у 80—90-ті роки стала своєрідною візитівкою нині народного артиста України Віталія Білоножка.

Стихає жар вечірнього
багаття,
Над озером
тумани попливли...
Давайте разом
заспіваєм, браття,
Як ми колись
веселими були.

Образність віршів Володимира Гаптара багатошарова, в них один ряд асоціацій розгортається в дивовижну спіраль. Вони творять таку образну орбіту, з якої бачаться деталі, ніби зумисне пропущені автором — аби ви напружили пам'ять і пригадали щось своє, зробивши поліфонічнішою запропоновану митцем картину.

Щодо форми, то тут Володимир Гаптар — поет розмаїтий, вигадливий, діапазон його мистецького пошуку — від народнопісенного поетичного ладу до авангарду. Причому — авангарду граційного, вишуканого, опертого на кращі традиції розвитку поетичного мистецтва. Інколи він малює перед читачем «повнометражний« сюжет житейської історії, а інколи йому достатньо кількох рядків, щоб перед читачем постала цілісна картина.

І дерева стрімка ріка
У місячному осянні
В розчахнутій
землі зника...

Мені до вподоби вірші, які Володимир Гаптар розпочинає називними реченнями. Інколи вони, на перший погляд, уповільнюють плин думки автора, змальовуючи обставини, за яких відбувається дія. Однак це — своєрідне тло, що дає змогу йому посилити філософський струмінь поезій, найчастіше — в прикінцевих рядках вірша, увиразнити ту чи іншу думку, миттєвий сумнів чи здогад, чи загалом увесь малюнок твору.

Книгу вже помітив читач, схвально оцінила літературна критика, її недавно було висунуто на здобуття літературної премії «Берег надії» імені Василя Симоненка. Вірші, вміщені в ній, ще раз нагадують ту давню й незаперечну істину, що поезія — це потік радості, болю, сум'яття, а не та чи інша кількість слів зі словника.

**Володимир Гаптар. «Дикого терену сад». — К., 2003*

☑ *Відродження традицій*

Олександр СУПРУНЕЦЬ

ВЕЧОРНИЦІ ВІД ОЛЕГА СКРИПКИ

Здається, ідея проведення різних етнофестивалів за ініціативи фронтмена гурту «ВВ» Олега Скрипки набирає обертів і популярності. Гучне дійство «Країна мрій» відновилося після довготривалої перерви напередодні різдвяно-новорічних свят. Так, 19 грудня, в день Святого Миколая, у книжковій кав'ярні «Бабуїн» нарешті відродилися «Вечорниці». Того дня там співали народні пісні, колективно ліпили вареники, розважалися іграми. А недавно, в день Старого Нового року, в київському арт-клубі «Квартира Бабуїн» святкували Маланки та Василя.

За стародавніми українськими традиціями цикл різдвяно-новорічних свят (предки називали його «Сонячним колом») завершується зустріччю Нового року — Маланки та Василя. Зустрічати Новий рік команда автентичних гуртів почала біля Андріївської церкви: дорогою до «Квартири Бабуїн» Андріївським узвозом співали щедрівки. Вертеп з козою та чортом і не сподівався, що дорогою до них приєднається зо два десятки охочих. Одного бажання було не досить, щоб потрапити на світську вечірку. Того вечора на дверях закладу висіла табличка: «Закриті для приватної вечірки». Щоб потрапити до кола київського бомонду того вечора, прихильник українських традицій мав бути в українських строях. На порозі розчервонілу від морозного повітря публіку зустрічали не менш розчервонілі дівчата в українському вбранні. По-святковому радісно вони проводили щедрувальників до покоїв «Квартири Бабуїн», пропонуючи зігрітися смачною наливкою. А публіка тут зібралася справді зіркова. Автентичні гурти «Божичі», «Древо», «Смеречина», «Гуляйгород», «Буття» швидко розчинилися серед українських знаменитостей. Відомі українські письменники брати Капранови радо вели бесіду з прихильниками своєї творчості, директор видавництва «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА» Іван Малкович в українській вишиванці оглядав залу та з ледь прихованим задоволенням й непомітною посмішкою насолоджувався атмосферою вечора. Згодом з'явився соліст гурту «Мандри» Фома. Він так швидко увійшов у ритм святковості, що гості невдовзі вільно спілкувалися із зіркою, не приховуючи захоплення творчістю гурту. Гості жваво куштувала кутю з медом, маком, горіхами, чорносливом, курагою, молоком. Кожен із запрошених мав змогу оцінити найбажанішу страву свята: на вході дівчата роздавали гостям стрічки, щоб потім ті, скуштувавши близько семи-восьми видів куті, змогли виявити найсмачнішу (лишити стрічку у спеціальних корзинках), а згодом і подякувати законній господині, яка «ворожила» над приготуванням свого рецепту куті. Дівчата-офіціантки розносили публіці наливку з традиційними солоними огірками та салом. Однак чогось таки не вистачало... А не вистачало організатора дійства Олега Скрипки. Тільки-но він з'явився і, взявши до рук свого улюбленого баяна, під гучні оплески вийшов на невеличку сцену, — одразу почалися справжні веселощі. Масовий драйв народних танців захоплював присутніх, з кожною наступною хвилиною до юрби поціновувачів українського етносу приєднувалося дедалі більше закомплексованих світських людей. А коли Олег зіграв шість перших нот помаранчевого хіта «Разом нас багато», публіка долучилася до співу, скандуючи «Ющенко — так!», «Інавгурації — так!» А у дитячій кімнаті дітлахи запрошених будували з паперу своє наметове містечко з ющенківською символікою. На запитання — для чого малята будують наметове містечко, один з дітлахів, вочевидь, майбутній будівничий Української держави, цілком по-дорослому відповів: «Ми — за Ющенка! Всі до єдиного!»

Доки екзальтовані гості танцювали, мені вдалося поспілкуватися з пані Наталією, співорганізатором «Вечорниць». «Ідея проведення «Вечорниць» належить Олегові Скрипці, — розповідає вона. — На такі заходи надихає культурна ситуація в країні. Проведення щомісячних маленьких вечорниць є своєрідною підготовкою до річного фестивалю «Країна мрій». У такий спосіб ми збираємо творчі ансамблі, народні колективи протягом року. Дуже хочеться охопити усі етностилі — від етноджазу до етнороку.

Гадаю, настав час для здійснення таких ідей. Мета їх втілення в життя — відкриття нових творчих українських етноколективів, збереження наших рідних традицій. Щоб сучасна молодь на дискотеках танцювала під такі живі мотиви, як оце сьогодні».

Дуже хочеться, щоб такі, на перший погляд, «рожеві мрії» змогли стати реальністю. Як зазначає офіційний сайт фестивалю «Країна мрій», «український пісенний і образотворчий фольклор є нічим іншим, як територією мрій, де людина почувається не лише творцем, а й співтворцем долі. «Країна мрій» — це відкритий проект, де кожен може долучитися до джерел натхнення і розширити простір власної екзистенції».

ПЕРСОНАЛ .люс №3-4 Наш передплатний індекс — 06896

Враження **Олександр СУПРУНЕЦЬ**

РЕЦЕПТ СВЯТКУВАННЯ СТАРОГО НОВОГО РОКУ

Багато слів написано про те, як святкувати Новий рік за новим календарем. А ось вдалих і веселих способів святкування на Святвечір і Старий Новий рік чомусь немає. Тим паче, як цікаво й оригінально звеселити себе у цей день, коли ти — житель столиці. На перший погляд, рецепт простий: охочі вбираються в українське національне вбрання і... вирушають на пошуки пригод. Місія щедрувальника нелегка. Будьте готові до того, що ваш прихід зустрічатимуть зі здивованим і розгубленим виразом. Вас не чекали — схоже, господарі забули, хто вони, «чиїх батьків діти», і ще не усвідомили, що перевдягнені щедрувальники — це зовсім не розіграш, а реальність. І що потрібно вдячно відгукнутися на ті віншування (дуже важливо, щоб від усього серця), бо тільки тоді щасливий новий рік прийде і оселиться у твоєму домі на всі 366 днів.

Принести новорічний настрій спробували студенти Міжрегіональної Академії управління персоналом. Цю нелегку місію два роки поспіль беруть на себе учасники музичної студії «Академія». Щедрують у МАУП уже другий рік. Цього року вирішили попередити усі навчальні підрозділи, усіх, хто «з нетерпінням» чекав голосистих студійців у гості: мовляв, готуйте подарунки, бо прийдуть до вас студенти щастя й добра у новому році бажати.

У розпал екзаменаційної сесії це дійство допомагало студентам на хвилю розслабитися. забути про науку. Часом щедрували зустрічним просто на дорозі. Зненацька підбігали, та зі співами й танцями заводили в коло. Чим тобі не живий театр?

Ректор Микола Головатий був приємно вражений театралізованим дійством музичної студії, жартував і всіляко допитувався, яким чином ми встигаємо поєднувати навчання з мистецьким життям Академії. Секретаря Президії Василя Короткіна привітали не тільки з новорічними святами, а й з днем народження. Інститути ж через щільний графік у щедрувальників змушені були запрошувати співробітників та викладачів до холів навчальних частин, де ті слухали колядки, щедрівки та віншування. Дуже радо зустріла щедрувальників служба віце-президента з видавничої діяльності Юрія Бондаря та служба президента зі зв'язків з громадськістю Ігоря Слісаренка. Наприклад, відділ художнього оформлення та верстки на чолі з головним редактором видавництва Наталією Сподаренко співав щедрівки разом з музичною студією. А Ігор Слісаренко після вторгнення щедрувальників до його кабінету та віншування: «А пан Ігор най жиє, многа літа най має...» зізнався, що приємно вражений таким подарунком на Старий Новий рік.

Отож цього року вже особливо не дивувалися, коли розмірений робочий графік порушувався урочистим: «А чи дозволите, пане господарю, щедрувати, щастя й долі побажати?» Гадаю, вже в найближчому майбутньому, навчивши щедрівок усіх співробітників і студентів Академії, зможемо вже як одна сім'я влаштувати справжнє дійство-вертеп.

НАМ ПИШУТЬ...

«Дякую за правду»

Дорогі мої друзі!

Велике спасибі всім Вам за Вашу газету! Я стара людина і начебто виплакала усі свої сльози... Та ні! Я плачу від радощів, що є така газета, як «Персонал Плюс». Щиро дякую за правду, яку читаю у вашому виданні. Бережи вас Господь! Я вже думала, що брехня стала нормою нашого життя і немає людей, які можуть доносити правду до нас. У мене склалося враження, що усі люди в нашій країні стали продажними і роблять усе за гроші, не маючи ні розуму, ні совісті, щоб говорити правду. Як горда Георгієм Щокіним, його розумом і сміливістю! Дай Боже йому здоров'я і терпіння у цьому непередбачуваному і складному житті! Вітаю його а також усіх творців цієї чудової газети зі святами — здоров'я, щастя та успіхів вам!

З повагою Людмила Сербіна, 74 роки.
Дніпропетровськ

«Помаранчевий вам пасує!»

Я пишаюся тим, що навчалася в Міжрегіональній Академії управління персоналом. У моїй Академії, яка стала для нас рідним домом. Роки навчання у Вас були кращими роками в моєму житті.

Із сумом дізналася про напад на Президента МАУП Георгія Щокіна. Сподіваюся, Георгій Васильович почувається добре і щиро бажаю здоров'я йому та його родині.

І дуже рада, що Академія підтримувала того ж кандидата в президенти, якого підтримала і я. Із захопленням дізналася, що студенти моєї Академії брали участь у загальнополітичному страйку, оголошеному опозицією. Бажаю їм і всім нам перемоги, сил і натхнення. Приємно вразило і те, що газета «Персонал Плюс», за яку я вам також дуже вдячна, змінила колір. Помаранчевий вам пасує!

З повагою
Олена Дорошенко,
Київ

Груша не родить бананів

Шановна редакціє газети «Персонал Плюс»!

Обурення сягло меж після виступу Михайла Жванецького на телеканалі «Інтер». Це ж скільки треба мати нахабства, щоб за своїми «понятіями» так зображувати «типових» представників деяких націй. Наразі особливо смакував, зображуючи «типового» українця: виявляється це якась істота з великою головою, вусами і салом скрізь: в кишенях, на вусах, на голові. На думку цього «гумориста», типовий представник будь-якої нації — це щось неприємне, відразливе.

А ось гібрид цих представників має бути прекрасним і інтелектуальним. Як на мене, то це не що інше, як висококласний, високопрофесійний цинізм пана Жванецького. Як за Божими законами: «Груша не родить бананів», так і за законами генетики схрещення «типових» представників може дати лише «типового» гібрида. Про це красномовно говорить досить відома й стара історія. У тих місцях, де посилено винищували вовків, ті, що залишилися, змушені були йти в злучку з бродячими собаками. Гібриди, що від цього утворилися, були набагато страшнішими тваринами, бо мали вовчу хижість і не мали страху до людини.

Дивно, що пан Жванецький досі не помітив таких «типових» гібридів. А їх уже досить багато в Україні. В одного з таких «типових», добре мені знайомого, з кожними наступними 100 г дедалі більше здають гальма. Тому після першої дози починається: «я...я...я», потім: «не люблю украинский язык, мне нравится русский», а закінчується: «Ненавижу хохлов!» І це говорить типовий гібрид Жванецького, якого годує українська земля і набагато кращі за нього українські люди. То ж чи не ці гібриди Жванецького обікрадають українців, вивозячи матеріальні цінності на так звані обітовані землі? На мою думку, Жванецький не помічає «типових» гібридів, бо сам належить до них. Інакше не дозволяв би собі такого нахабства.

З повагою
Любов Кравченко
Харківська область

«Правдива, рішуча вимога збуреного народу»

Безперечно, рішучі загальнонародні вимоги до встановлення правдивого волевиявлення народу на виборах Президента України стали виявом не тільки повної недовіри до сучасної сіоністської влади в Україні та її методів управління і курсу на знищення українського народу. Помаранчева революція стала виявом усвідомлення українцями свого історичного значення і своєї ролі в розбудові і нової України, і нової індоєвропейської цивілізації.

Віктор Ющенко повинен зрозуміти, що народ вимагає не лише заміни нахабного, бандитського сіоністського режиму більш демократичним... сіоністським режимом, а й встановлення української влади, яка відродить Україну як світоч і основу індоєвропейської цивілізації. Тобто виробить новий курс, протилежний курсу сіоністів на глобалізацію світу, перетворення його в концентраційний табір зі знищення традиційних народів і держав. Саме це є глибинною основою сьогочасного радісного і загального пробудження, яке Ющенко повинен зберегти, а не загальмувати пригніченням зневіри, як це сталося в 90-х роках, що призвело до встановлення сіоністської диктатури і нищення українського народу.

В умовах, коли народ, армія і силові структури одностайні в необхідності заміни режиму, що знищує Україну, Вікторові Ющенку потрібно діяти рішучіше, не гальмувати процес головоломками «законів» (які спрямовано на знищення народу), а користуватися як основним законом волею і вимогами повсталого народу, законом життя.

В.Бойко
Київ

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)

Акредитована за видом IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України.

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВОЗНАВСТВО
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА, НІМЕЦЬКА МОВИ)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

ДЕРЖАВНИЙ ДИПЛОМ:
- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками

Форми навчання: ДЕННА, ВЕЧІРНЯ, ЗАОЧНА, ДИСТАНЦІЙНА (в т.ч. за допомогою Internet-технологій).

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери.

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ
• без застави • термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Приймаються без іспитів випускники Підготовчого відділення МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалаврів — на IV–V курс.

03039 Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 264-10-51, 494-47-47
iapm@iapm.edu.ua, www.iapm.edu.ua

Ліцензія МОН України: АА №003159 від 17.05.04 р.

24 січня 1965 року на 90-му році життя у Лондоні помер сер Вінстон Леонард Спенсер Черчілль, британський державний діяч, прем'єр-міністр Великої Британії у 1940—1945, 1951—1955 роках, лауреат Нобелівської премії в галузі літератури (1953), визнаний у себе на батьківщині, поряд з Шекспіром, Ньютоном і Дарвіном, одним з найвидатніших англійців.

25 січня 1965 року українського дисидента Йосипа Сліпого, який відбув 18 років у радянських концтаборах, обрано у Ватикані кардиналом і главою Української греко-католицької церкви.

26 січня 1945 року радянські війська зайняли польське місто Освенцім і звільнили вцілілих в'язнів концентраційних таборів. Освенцім — це група з трьох основних і 40 допоміжних концтаборів, найстрашнішим з яких був Освенцім II, заснований в жовтні 1941 року. У ньому було 300 тюремних бараків, чотири газових камери для знищення людей і кремаційні печі. Тисячі в'язнів цього табору стали жертвами медичних експериментів табірного лікаря Йозефа Менгеле. На момент входження радянських військ в Освенцімі було знайдено 648 трупів і більш як 7 тисяч украй виснажених голодом в'язнів. За роки Другої світової війни в таборах Освенціму загинуло майже 2 мільйони людей.

27 січня 1983 року у віці 69-ти років пішов з життя видатний французький комік Луї де Фюнес. Він дебютував у кіно у тридцятирічному віці. Слава до нього прийшла у 44 роки, коли він знявся аж у 75-ти фільмах. Після двох інфарктів актор почав рідше зніматися в кіно, усамітнився і ненадовго пережив режисера Жана Жиро, участь у фільмах якого зробила його популярним у всьому світі.

28 січня 1986 року об 11.38 за місцевим часом через 73 секунди після старту з космодрому на мисі Канаверал (штат Флорида) на висоті 17 кілометрів вибухнув американський космічний корабель багаторазового використання «Челленджер 10» з сімома космонавтами на борту. Спеціальна урядова комісія встановила, що вибух стався через несправність у пальному блоці одного з прискорювачів першого ступеня, що призвело до розгерметизації і вибуху самого пального баку.

29 січня 1918 року відбувся бій під Крутами. Близько 300 юнаків Військової школи і студенти київських гімназій, що утворили Помічний курінь студентів січових стрільців під командуванням сотника Омельченка, були розгромлені більшовицькими військами Муравйова. Пізніше, коли Крути знову відійшли до УНР, на місці бою було зібрано останки полеглих, перевезено до Києва і 19 березня з військовими почестями поховано в братській могилі на Аскольдовому цвинтарі.

30 січня 1992 року Україна стала членом Ради безпеки і співробітництва в Європі (РБСЄ).

☑ Гумор

Павло Глазовий

Детектор

Попросив сусід сусіда:
— А скажи мені,
Чи ти бачив коли-небудь
Детектор брехні?
А той каже: — Я щоденно
Бачу наяву,
Бо на ньому оженився
Й сьомий рік живу.
Ні спокою, ні спочинку,
Ні життя нема:
Не устиг розкрити рота —
На брехні пійма.

Загальне правило

Син говорить:
— Є цікава
В Африці країна.
Коли жениться там дикий
Молодий мужчина,
То про жінку до весілля
Нічого не знає, —
Ні хто вона, ні що вона
Собою являє.
— При чому тут, —
каже батько, —
Якісь дикі люди?
Так женилися, синочку,
І женяться всюди.

Мир у сімействі

— Моя жінка така тиха
І сумирна стала.
Цілий день мовчить,
неначе
В рот води набрала.
— А чому це?
— Бо немає
Про що говорити:
Не гуляю і покинув
Пити і курити.

Ласкава Варшава

— Справедливо звуть Варшаву
Європейським містом.
Туди вигідно й приємно
Їздити туристом.
Прибуваєш до Варшави
Вечірнім експресом,
А тебе до ресторану
Везуть «мерседесом».
Можеш їсти що завгодно,
Що завгодно пити,
А за страви і напої
Не треба платити.
З ресторану потрапляєш
Зразу до готелю
І не платиш ні за номер,
Ані за постелю.
Подають уранці в ліжко
Тістечка і каву...
— А ти часто, пане-брате,
Їздив у Варшаву?
— Та ніколи я не їздив.
Жінка там бувала.
Оце вона про Варшаву
Таке розказала.

Віднині
«ПЕРСОНАЛ ПЛЮС»
ВИ МОЖЕТЕ ПРИДБАТИ
у кіосках «Союздруку»

"Черемош"
Гостинний Двір
Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:
– одно-двокімнатні (2-3-х місні) номери зі зручностями;
– бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
– колиба (на 30 місць);
– сауна (на дровах);
– басейн;
– більярдний зал з каміном;
– катання на підвісній канатній дорозі;
– парковка для автомобілів.

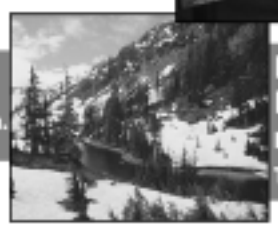

Вартість:
– проживання від 80 грн. за добу;
– харчування (триразове) від 43 грн.
Ціни дійсні на грудень-січень

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м
В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА:
Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

Автошкола МАУП
Ліцензія МОУ АА № 903159 від 17.05.2004
Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (*легкові автомобілі, таксі та автофургони*), категорія "В"

У програмі навчання:
- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання:
2,5 – 3 місяці.

Форми навчання:
Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи:
03039 м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20.
(приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 250-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АКБ "ТАС-Комерцбанк", м. Київ,
МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

Центр дозвілля
"КНЯЖИЙ"
РЕСТОРАН та ДИСКО-БАР
- Європейська кухня
- Обслуговування вечірок та бенкетів (знижки працівникам МАУП)
- Четвер та неділя — дискотека, шоу-програма

пр-т. Червонозоряний, 119.
Тел.: 494-47-48

УКРАЇНСЬКА ГАЗЕТА плюс

Передплачуйте «Українську газету плюс»

З 1 січня 2005 року виходитиме «Українська газета плюс».

Газета, яка нехтує суспільно-значущими подіями, — брехлива. Газета, яка критикує будь-кого про людське око, — пристосовницька. Газета, яка постійно хвалить свого господаря — холуйська. Тільки та, яка пише про наболіле, яка якщо і б'є, то аргументовано і з усього розмаху, яка якщо і служить, то Правді та Істині, — справжня. Щоб ви мали змогу одержувати справжню газету, редакція газети «ГАРТ» разом з Міжрегіональною Академією управління персоналом заснували «Українську газету плюс».

Запам'ятайте індекс «Української газети плюс» — 91320.

Ціна газети формату А-3, 16 сторінок — 2 гривні 53 копійки на місяць.

Передплатити «Українську газету плюс» на 2005 рік можна у будь-якому відділенні зв'язку «Укрпошти», згідно з інформаційним листом № 4.

ПЕРСОНАЛ ПЛЮС

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ — АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
Україна 03039, Київ,
вул. Фрометівська, 2, МАУП,
«Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua

Реєстраційне свідоцтво КВ № 6562 від 1.10.2002
Підписано до друку 25.01.2005
Зам.
Наклад — 58 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
Головний редактор Ігор СЛІСАРЕНКО
Відповідальний редактор «Персоналу Плюс» Юлія КОСИНСЬКА
Погляди авторів можуть не збігатися з позицією редакції